

Èlia Font Llarch

**ESPAI PÚBLIC, ELITITZACIÓ, USOS, PÚBLICS I CONFLICTE:
LA PLAÇA DEL FÒRUM DE TARRAGONA**

TREBALL FI DE MÀSTER

Tutor: Joan Josep Pujadas Muñoz

**Màster Oficial en Antropologia Urbana, Migracions i Intervenció Social
Departament d'Antropologia, Filosofia i Treball Social**

UNIVERSITAT ROVIRA I VIRGILI

Tarragona
Juny, 2017

RESUM

La Plaça del Fòrum constitueix un dels espais públics més emblemàtics de la ciutat. Declarat Patrimoni Mundial al 2000. Ens endinsarem en la seva vida, la seva gent, la seva realitat. El seu valor patrimonial, la seva essència, el seu color, però també, els diferents usos que hi tenen lloc, els conflictes que es generen per la utilització de l'espai, els interessos dels diferents públics, el soroll, el mercat de pagès, les Festes Majors, les terrasses, els nens jugant... Veus que es fan sentir, sentiments, identitats, veïns, persones... Diferents visions, diferents perspectives, diferents maneres de veure una mateixa realitat, diferents maneres de percebre com arribar a la conciliació... però amb una pregunta sempre en ment: Quina plaça volem?

Paraules clau: espai públic, elitització, usos, públics i conflicte.

Agraïments

Per la seva acollida i interès, sento amb una màxima gratitud poder correspondre amb aquestes línies a totes aquelles persones que desinteressadament han fet possible aquest treball, com a l'Eduard, al Txema, la Montserrat i l'Antonio, el Marc, la Neus... pel seu caliu, per deixar-me formar part de la seva família.

M'han guiat al llarg del procés d'investigació, m'han ajudat a poder entendre, a endinsar-me, a viure, a sentir... però sempre amb l'acompanyament i suport del meu tutor, el Juanjo, que amb la seva constància i amb el seu bagatge acadèmic, professional i personal m'han guiat al llarg del camí.

A cadascú de vosaltres us dirigeixo aquestes paraules:

“Cada tic-tac és un segon de la vida que passa, fuig i no es repeteix. I hi ha en ella tanta intensitat, tant interès, que el problema és tan sols viure-la”

(Frida Kahlo)

Índex

1. Introducció.....	5
1.1. Justificació	6
1.2. Objectius de l'estudi	7
1.3. Hipòtesi.....	7
2. Metodologia.....	8
3. Contextualització.....	10
4. Marc teòric.....	15
4.1. Definint “Espai Públic”: complexitat i problematització.....	15
4.2. Els veïns i el veïnat	20
4.3. Repensar l’Espai Públic com a Bé Comú	22
5. Anàlisi de les dades	26
5.1. Primeres aproximacions i detecció de diferents interessos per part dels diferents públics.....	26
5.1.1. La visió de negoci: sobre-ocupació i privatització	26
5.1.2. La preservació del patrimoni històric	32
5.1.3. La marca de la ciutat. La imatge pública.....	37
5.1.4. El descans dels veïns	40
5.2. Diferents visions, diferents perspectives, diferents maneres de viure la realitat .	45
5.3. Com es pot conciliar les diferents activitats de la plaça considerant els diferents interessos dels públics?	54
6. Conclusions	58
7. Bibliografia.....	61
Annexos.....	64
Annex 1. Imatges mostrades als informants	65
Annex 2. Codificació informants de les primeres aproximacions	68
Annex 3. Entrevistes	74
Annex 4. Imatges del passat de la Plaça del Fòrum.....	101

1. Introducció

“Les ciutats són llibres que es llegeixen amb els peus”

Quintín Cabrera, cantautor uruguaià

L'espai públic l'entendem com l'espai comú de la ciutat, de tots els seus ciutadans i ciutadanes. L'espai públic defineix l'essència d'una ciutat, el seu caràcter, la seva ànima. També és en l'espai públic on es teixeix la ciutat, ja que es va configurant la cultura de la comunitat. Es pot pensar que la imatge de la ciutat de Tarragona s'expressa a través de les seves icones patrimonials, però l'espai públic el conformen tots els llocs de trobada, en els que s'estableix una forma de relació ciutadana i en els que es va configurant la cultura pròpia del grup de sociabilitat.

En aquest estudi ens aproximem al Fòrum Provincial de Tàrraco, situat a la Part Alta de la ciutat, com a espai públic, de relacions i conflictes, ja des dels seus orígens. La plaça, establiment per a la vida urbana quotidiana on transcorren les interaccions diàries, els intercanvis econòmics i les converses informals, creen un lloc socialment significatiu en el centre de la ciutat. Aquests aspectes estètics, polítics i socials de la plaça són dinàmics, canvien contínuament com a resposta tant de l'acció personal com per les forces sociopolítiques, sent reivindicada a través de conflictes originats pel seu ús, disseny i simbolització espacial.

La Plaça del Fòrum en el transcurs dels anys, alhora, s'ha vist influenciada per les polítiques de comercialització d'espais urbans significatius degut a l'entorn o el tipus de vida que s'hi desplega. Això provoca que determinats llocs de la ciutat s'ofereixin com atractius per l'experiència turística i que les pràctiques derivades de l'activitat turística esdevinguin predominants. Aquests llocs públics altament simbòlics són transformats per l'acció de l'Administració pública i del sector privat, en productes que acaben formant part del mercat turístic de la ciutat.

1.1. Justificació

El present treball Fi de Màster ha estat concebut a partir de la necessitat d'aprofundir en un espai que freqüento des de fa anys, i quina millor manera que aprofitar aquesta oportunitat d'endinsar-me en diferents elements que hem tenen captivada i alhora que sento la curiositat per descobrir el seu rerefons.

Tot i no ser veïna de la zona, sempre hi trobo temps per anar-hi, ja sigui per anar a comprar la verdura al seu mercat, saludar i xerrar amb uns i altres, asseure'm en una de les seves terrasses, passejar-me i entrar a comprar a la pastisseria, veure passar als turistes i com incansables fan fotografies, viure les festes...

Són tantes les estones viscudes en aquesta plaça, que se'm planteja la necessitat de dur a terme el següent estudi per tal de poder crear i elaborar una investigació que m'interessa en l'àmbit de l'antropologia urbana i així, poder posar en pràctica els diferents coneixements que he anat adquirint al llarg del màster, i quina millor manera de fer-ho, que traslladant-ho en aquest espai que m'ha vist créixer.

1.2. Objectius de l'estudi

L'objectiu general de l'estudi és el següent:

- Identificar i analitzar els diferents usos socials i activitats entre públics i les relacions i/o conflictes que es generen d'aquestes pràctiques socials.

Els objectius específics de l'estudi són els següents:

- Identificar i analitzar els equipaments i elements urbanístics de la plaça.
- Identificar els diferents públics/actors que fan ús de la plaça en diferents horaris, els seus hàbits i interessos.
- Conèixer i aprofundir en els diferents conflictes que s'hi generen, pels seus usos públics i privatitzadors de l'espai públic.

1.3. Hipòtesi

La hipòtesi que es treballarà a partir de l'estudi de la Plaça del Fòrum, és com els espais públics per antonomàsia són cobejats per la ciutadania amb la seva funció de lloc de trobada però, trobem que l'ens públic i el sector mercantil han convertit els espais públics en espais de privatització, en espais de consum, on entren en joc els interessos dels diferents públics.

2. Metodologia

L'etnografia utilitzada per a la investigació està basada en l'observació directa, amb la realització de fotografies i en l'ús de la fotografia com a base per la interacció, per tal d'aconseguir una entrevista oberta, informal i més transparent.

D'aquesta manera, inicialment, vaig creure que la millor manera d'orientar la interacció amb els diferents actors del barri era fer fotografies que recollissin activitats en diferents dies de la setmana i en diferents horaris, per tal de veure la pluralitat d'usos que tenen lloc en l'espai per intentar en la mesura del possible, captar la realitat quotidiana que es viu a la Plaça del Fòrum.

El fet de conèixer prèviament l'espai públic investigat, suposa uns avantatges i inconvenients pel fet d'investigar un espai conegut, ja que parteixo d'unes visions i de la imatge que al llarg del temps he anat elaborant sobre aquest espai i, per tant, que he anat apropiant-me. Tot i amb això, val a dir que he tingut la capacitat per desdoblar-me i de convertir-me en persona que com a ciutadana freqüenta l'espai, a ser observadora per poder analitzar els diferents aspectes treballats al llarg de la investigació.

Seguint les orientacions i la perspectiva analítica de Patricia Safa, es va realitzar un reportatge fotogràfic per tal de recollir el màxim de contrastos dels usos i dels públics en diversos dies i hores, per tal d'utilitzar-les de base per a les entrevistes. En primer lloc, per tal de detectar els usos, conflictes, problemàtiques manifestades per part dels informants inicials, per posteriorment plasmar i analitzar els principals conflictes detectats i expressats pels mateixos públics per finalitzar l'etnografia, amb unes entrevistes que han estat en format obert, amb un alt grau d'informalitat ja que es van realitzar a peu de carrer, on val a destacar la bona acollida que es va rebre en tot moment, per part dels diferents públics entrevistats.

D'aquesta manera, el fet de ser observadora com alhora de ser partícip de la situació, la distància que s'ha establert entre els observadors i els observats és una distància mínima, a més a més de ser la meua intencionalitat, amb la qual cosa, la tècnica d'aproximació a través de les fotografies i les entrevistes informals a estat l'eina més adaptada en aquest estudi. De la mateixa manera, haig de justificar que si no s'ha fet un ús més gran de la premsa és pel motiu que no s'ha considerat incidir-hi molt més, pel

format de Treball Fi de Màster realitzat, ja que es disposava de tota la pluralitat de perspectives de primera mà des de el primer moment.

Per tant, es pregunta Pujadas (2004:193), “quin és, doncs, el valor d’un estudi de cas concebut com a quelcom únic i irrepetible?”, per posteriorment donar-li resposta,

“l’estudi de cas permet a l’investigador entendre el funcionament d’alguns aspectes de la societat estudiada en profunditat, en la seva lògica de funcionament; li serveix també per a plantejar-se preguntes rellevants de cara a fases posteriors d’una investigació empírica i li serveix, en definitiva, per obrir-se camí en el bigarrat món dels sistemes simbòlics. No es pot pretendre arribar a interpretar una realitat si, prèviament, no s’ha estat capaç de comprendre-la”.

3. Contextualització

La intenció no ha estat la de fer una presentació històrica de tots els processos de transformació urbanística de Tarragona en els darrers anys, però sí que s'ha cregut convenient iniciar-nos en l'espai a partir de l'època romana i per aquest motiu, cal fer esment al caràcter patrimonial romà de Tàrraco que té l'espai públic estudiat, precisament perquè des de l'any 2000, a partir de la designació de Tàrraco com a Patrimoni de la Humanitat, s'ha re-significat la Plaça del Fòrum i ha generat en els actors socials una major sensibilitat que anteriorment no hi era present.

Tarragona

Segons dades extretes de la pàgina web de l'Ajuntament, Tarragona és una ciutat del sud de Catalunya, capital de la comarca del Tarragonès i de la província de Tarragona. Amb una població de 131.255 habitants (2017), és la ciutat més poblada de la comarca del Tarragonès, de la regió del Camp de Tarragona i és la setena ciutat més poblada del país.

La seva ubicació a la riba de la Mediterrània a la Costa Daurada, així com els seus centres d'esplai i tradició històrica i patrimoni artístic, la converteixen en un centre d'atracció turística.

Fundada al segle III aC amb el nom de Tàrraco, posseeix un important port de mar i és el centre del Complex Petroquímic de Tarragona. Els romans la feren capital de la província Tarraconense, motiu pel qual encara conserva notables restes arqueològiques d'aquesta època que han estat declarades Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO.

Fòrum Provincial de Tàrraco

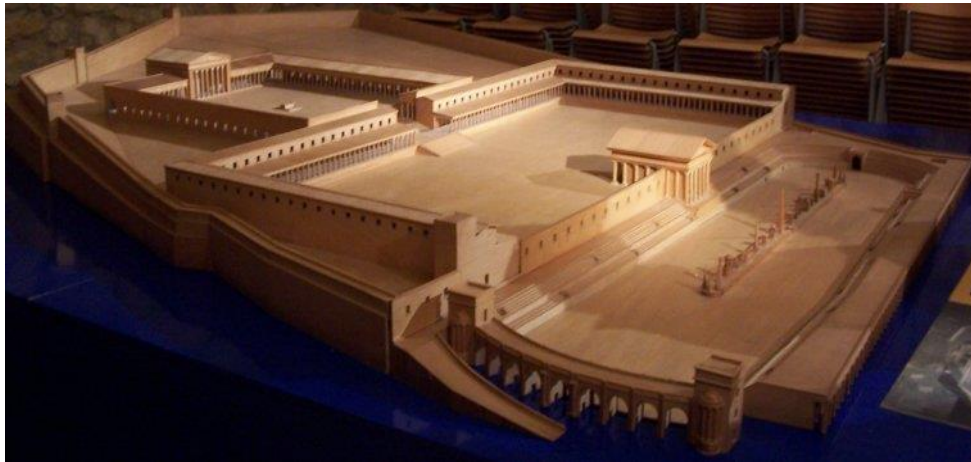
La ciutat romana de Tàrraco com a capital de la Província Hispània Citerior comptava, a més del Fòrum de la Colònia destinat als assumptes locals, amb un Fòrum Provincial on s'articulaven les diferents dependències i els serveis relacionats amb el govern i l'administració provincials.

Segons informació extreta de la Generalitat de Catalunya, aquest Fòrum és un conjunt arquitectònic d'enormes dimensions constituït per tres elements disposats de manera axial: un recinte de culte imperial, una gran plaça porticada i un circ. La part central del conjunt es coneix com a Plaça de representació del fòrum provincial. La seva construcció s'estableix en els primers anys de l'emperador Vespasià, després del 70 d.C.

El fòrum provincial constitueix un complex desmesurat (18 ha) en relació als conjunts arquitectònics romans paral·lels, fins i tot el comparem amb els fòrums imperials de la mateixa Roma. Si va ser possible utilitzar un espai tan immens d'una ciutat plenament desenvolupada probablement va ser perquè es va recórrer als terrenys que abans havien estat ocupats per la gran base militar instal·lada a la part alta del turó des dels inicis de la presència romana a Tàrraco. Malgrat que quedava dins les muralles de Tàrraco, el recinte no depenia de la colònia, sinó que estava sota l'autoritat del consell de representants de tota la província de la Hispània Citerior Tarraconense, que s'hi reunia anualment per elegir el flamen del culte imperial. Religió i política es reunien en el fòrum com els dos vessants del poder imperial.

El conjunt s'articula en les dues terrasses superiors, tot i que el mateix programa constructiu ja devia contemplar la continuïtat amb una tercera, la del circ, bastit poc després però amb íntima connexió amb el fòrum provincial, ja que allotja diversos accessos per arribar al fòrum. En la terrassa més alta el temple, probablement consagrat a August, presidia el complex envoltat d'un ampli recinte porticat, del qual s'ha trobat trams del mur i elements decoratius. Ara bé, del temple en si, situat en el lloc que avui ocupa la catedral, no s'ha localitzat cap resta *in situ* sinó tan sols alguns fragments de la decoració.

A diferència del temple la immensa plaça de representació, que ocupava la terrassa mitjana, sí que s'ha conservat en bona part. En efecte, com passa amb el circ, se'n poden rastrejar molts trams de les galeries o murs en edificis dels casc antic. A més les seves estructures han condicionat el traçat medieval dels carrers que queden per sota de la catedral. Als angles del costat nord-est s'alçaven dues torres que facilitaven el pas entre els diferents nivells de la plaça i el circ per mitjà de galeries i escales internes i que han arribat fins avui integrades en l'Antiga Audiència i en el Castell del Rei o Pretori. Així mateix dues escalinates unien, l'una, el circ i la plaça i, l'altra, la plaça i el recinte del temple.

Reconstrucció de la part superior de Tàrraco amb les tres grans terrasses: a la superior el temple amb el seu recinte, al centre la gran plaça de representació i a la inferior el circ, Maqueta, Museu d'Història de Tarragona.

Resulta, per tant, ser el centre polític i administratiu de la província Tarraconense, però amb la caiguda de l'Imperi, el conjunt del Fòrum va entrar en declivi i, a partir del segle V, els seus murs van començar a ser desmantellats i utilitzats per construir habitatges i més tard edificis religiosos i senyorials de l'edat mitjana. Amb tot, se'n poden trobar restes a l'interior de moltes cases i en carrers i places, com la del Fòrum.

Plaça del Fòrum actual

Actualment, la que anomenem Plaça del Fòrum, es troba ubicada entre els carrers de la Merceria, carrer d'en Talavera i carrer de Sant Llorenç.

La plaça disposa d'un espai ampli central enrajolat al voltant del qual queden emmarcades les diferents cases on la part baixa estan dedicades a negocis de bars i restauració, exceptuant una bodega i una pastisseria. Actualment es conserven les restes romanes de l'arc de Sant Bernat al costat mateix d'unes escales ubicades al mig de la plaça. També podem observar a la banda dreta un pedrís i uns forats allargats a cada lateral de la plaça amb restes romanes d'antics pedestals d'estàtues dedicades als "flamines imperials".

A l'altra banda de la plaça es localitzen dues fonts i en el fons de la plaça es mantenen un parell de bancs públics. Actualment es poden observar restes dels pòrtics als edificis de la plaça.

Plaça lluminosa i per on s'accedeix a través de varis carrers, es troba emmarcada per diferents edificis que aporten molt de color a la plaça.

4. Marc teòric

4.1. Definint “Espai Públic”: complexitat i problematització

Estudiar l'espai públic ens remet a un camp d'investigació molt ampli i complex, pels nous abordatges i enfocaments sobre la ciutat i a partir dels quals s'han plantejat nous interrogants sobre la seva definició i determinació dels seus límits, el que ha estat àmpliament motiu de debat. La visió clàssica l'analitzava com a un pla horitzontal compost per figures i delimitat per línies tancades que definien una estructura aïllada, a diferència de la necessitat de conceptualitzar-lo com a un lloc produït social i històricament, amb significat i estructura pròpia, valoritzat pel context econòmic, polític i social en el que s'insereix.

Cal fer menció a Arendt (1993:67), que destaca que lo públic emergeix com a “resultat d'experiències compartides que permeten a diferents actors individuals i col·lectius expressar la seva identitat, aparèixer de manera explícita en el món comú i intervenir en la vida pública” i, per a Ramírez Kuri (2010), que contribueix a repensar el significat de lo públic com a procés que uneix i separa a qui intervé en la seva construcció, i alhora com a espai de relació on la pluralitat i la diferència adquireixen sentit ple quan apareixen articulades a la recerca de lo comú com element cohesionador. Històricament, els espais públics han estat llocs de trobada, intercanvi i comunicació, actuant com a referents actius en la vida social, política i cultural, però les transformacions implantades per la darrera modernització tardo-capitalista que va impulsar la globalització i el neoliberalisme, i els seus efectes en l'estructura social i urbana, han provocat el redimensionament de la ciutat, incloent canvis en els espais públics i privats, així com en les formes de vida i d'interacció social que els hi dona sentit.

És sobre aquest nou paradigma que es munten els enfocaments actuals sobre espai públic i sobre el qual podem distingir dos processos intrínsecament relacionats: la recerca d'espais urbans per part del capital privat per satisfer el consum, i l'accelerada depreciació i transformació de formes i funcions dels espais comuns de la societat, processos íntimament relacionats amb la lògica neoliberal.

Aquests fenòmens han estat analitzats des de l'antropologia urbana emfatitzant amb el declivi de l'espai públic sota la lògica urbana neoliberal, induint processos d'exclusió i segregació urbans, alhora de processos accelerats de privatització. Conjuntament amb

les intervencions d'embelliment de les ciutats, han estat caracteritzats per, segons Harvey (1989), l'empresarialisme urbà que ha tingut una forta influència en la dimensió social de l'espai públic. Aquests fets han tingut implicacions importants en l'ús i l'apropiació de l'espai urbà, doncs limita les condicions i les possibilitats d'ús de l'espai públic pels seus habitants.

Pel que respecta a Low (2005), ens destaca que la desaparició de l'espai públic és conseqüència dels processos de globalització i privatització, així com de les noves formes de control social. Aquesta mateixa autora, es refereix que darrere de moltes de les transformacions promogudes en nom de la recuperació de l'espai públic obert a "tothom", on hi intervenen objectius político-econòmics concrets i altament restrictius, tals com l'atracció d'inversions estrangeres, la revalorització immobiliària, la difusió dels ideals urbanitat/civilitat de la classe mitja i l'expulsió dels sectors populars. Així mateix, subratlla el caràcter ideològic i no neutral de les intervencions, ja que els espais públics son presentats com a "bé comú" i realment son dissenyats per tal de promoure activitats que excloguin a certes persones i beneficiïn d'altres.

El lloc es constitueix com a expressió d'identitat, del que un és, del que viu, del que un sap i del mode en que un organitza la vida entorn a ell (Castells, 1998). Aquest autor es remet a la comprensió com expressió geogràfica de singularitat, descentrada, universalista i objectiva. Es tracta d'una visió en que el lloc és considerat com un producte d'una dinàmica que és única, resultants de característiques històriques i culturals intrínseques al seu procés de formació com una expressió de globalitat. En aquest sentit, el lloc com a resultat de les dinàmiques creades per la relació biunívoca entre l'home i el seu ambient construït, pot ser observat a través de la transformació en les formes de consum d'espais, va sofrir fortes pressions, passant d'un lloc amb identitat, relacional i històric a un lloc que segueix la lògica del mercat i que està controlat pels poders locals com refereix Castells (1998), els controls socials i polítics son cada vegada més locals. Tot això, tal com refereix Harvey (1989:92), "reforçar la imatge de la ciutat a través de l'organització d'espais urbans espectaculars s'ha tornat en un mitjà per atraure capital i persones en un període de competició interurbana intensificada i d'empresarialisme urbà".

Davant de la pregunta que es formula Borja: Què és la ciutat?, la resposta tanca una aparent senzillesa: "un lloc amb molta gent. Un espai públic, obert i protegit (...) Una

concentració de punts de trobada” (Borja, 2001:391). L’espai públic com a síntesis de llocs i fluxos; i la ciutat com a espai públic, com a lloc de cohesió social i intercanvis. Jordi Borja (2001) considera a tota la ciutat com a espai públic, assenyalant dos raons essencials per les quals interessa estudiar-lo: en primer lloc perquè és el lloc on es manifesta amb més força la crisi de la ciutat o “urbanitat”, i d’altra banda, perquè les situacions urbanes actuals plantegen nous desafiaments a l’espai públic, com la necessitat de mobilitat urbana, el creixement de noves centralitats i la importància que cobren les distàncies. Per tant, l’espai públic resulta ser un angle interessant per analitzar les noves dinàmiques urbanes i elaborar respostes als desafiaments que ens plantegem.

Per a l’anàlisi de l’espai públic en l’actualitat, no podem obviar la incidència de la globalització, i per tal de poder relacionar-la amb l’espai públic, cal recórrer a Castells (1998) que anomena a la ciutat postmoderna “ciutat informacional”, plantejant la necessitat de tornar a fer d’aquesta una ciutat productora de cultura i de relacions personals, on els espais públics han de ser gestionats amb la idea de connectar l’activitat amb la memòria, de connectar els fluxos amb els llocs. “Així, doncs, experimentar amb un nou disseny informacional de lo material i un nou disseny material de lo informacional, és la nova frontera de l’urbanisme” (Castells, 1998:7).

D’altra banda, Guillamón (2008:79), subratlla la importància de l’aspecte social en la construcció de l’espai públic, essent aquest “la màxima expressió de la urbanitat, entenen aquesta simplement com a materialització de lo urbà, on es concentren i organitzen les qualitats (de la ciutat i de lo urbà) en un assoliment col·lectiu”. L’espai públic adquireix importància també, en la mesura en el que el considerem la cara visible de la ciutat, la seva carta de presentació, lloc d’expressions populars i fets històrics, configurant físicament l’estructura de la ciutat i construint, a la vegada, la identitat dels seus ciutadans.

Al parlar d’espai públic cal tenir presents les pràctiques que es desenvolupen en aquest sentit, l’espai seria, per una banda, un lloc de la identitat (en el sentit de que certs públics es poden reconèixer en ell i definir-se en virtut d’ell), de relació (en el sentit de que certs públics, sempre els mateixos, puguin entreveure en ell la relació que els uneix als altres) i d’història (en el sentit que els ocupants del lloc poden trobar en ell les diverses traces d’antics edificis, el signe d’una filiació).

Les relacions i el transcorre de la vida diària dels públics son les que imprimeixen de significats i modelen l'espai urbà. L'espai és llavors una producció social, a la vegada, la societat és constituïda i es desenvolupa dintre d'un marc espacial. L'espai condiona les relacions socials a la vegada que aquestes son possibles i passen de tal manera d'acord a l'espai en el que es realitzen. Amb aquestes idees, Soja (1985) considera que "espai" és una paraula amb un significat utilitzat habitualment molt acotat i senzill per donar compte del que seria l'espai social i urbà de les ciutats, amb totes les activitats, usos i relacions que això representa. És per aquest motiu que parla d' "espai", on estarien inclosos altres aspectes a més de la consideració tradicional de l'espai focalitzat en lo material. Espai i societat van units, l'existència d'un, no exclou l'altre, sinó que pel contrari, cadascú existeix en la relació amb l'altre. L'espai es definiria com la interrelació entre "espai" (lloc físic), lo "social" (relacions entre persones) i també lo "mental" (idees, simbolisme), on aquests tres elements no són independents sinó que són complementaris, essent l'espai la interrelació constant entre ells com a causa i conseqüència a la vegada. No hi ha una forma única de produir espai, ja que les societats són canviants, dinàmiques i no es reproduïxen sempre de la mateixa manera, pel que és lògic dir que en la construcció de l'espai sorgeixen conflictes, lluites, enfrontaments, crisis, etc. d'acord amb el context en el que es reproduïxi.

Analitzar les qüestions de l'espai des d'aquesta perspectiva ens permet sortejar dificultats que solen aparèixer en visions més acotades. L'espai emergeix així com una producció social complexa que inclou tots els aspectes de la vida en societat i com a percepció que es troba internalitzada tant conscient com inconscient de cada persona, que en la seva vida diària la utilitza, la resignifica i la construeix constantment dintre la ciutat.

Resulta, per tant, necessari recapitular com, tradicionalment, l'espai públic va ser creat o definit com a lloc d'expressió política i social, d'interacció i modes de vida quotidiana d'una societat, que s'expressava igualitària des de una perspectiva teòrica. Aquest marc d'anàlisi sorgeix en la modernitat a partir dels escrits d'Habermas (1984) i Arendt (1972) que qüestionen la dimensió pública i privada (esfera pública) de l'espai públic i que, posteriorment, s'ha convertit en un dels principals marcs per a la seva discussió. A pesar de que aquests autors no han discutit el desenvolupament del concepte d'espai públic com a tal, la conformació històrica amb la que analitzen l'esfera pública s'ha convertit en un segell imperatiu en l'anàlisi del concepte com espai de la ciutadania i de

l'expressió igualitària del poder i dels drets comuns. Habermas (1984) i Arendt (1972) remunten amb l'esfera pública i privada de la civilització romana i grega respectivament, configurats a partir de l'àgora i el fòrum, on el ciutadà lliure i els senyors feudals exercien el seu poder. Arendt (1972) defineix l'espai públic a partir d'una concepció de caràcter més simbòlic com l'espai de les aparences, l'expressió de modes de subjectivació no identitàris, en contrapunt als territoris familiars i d'identificació comunitària, però on regeix la identitat i la igualtat. Habermas (1984), per la seva banda, defineix lo públic com a conseqüència i perllongament de les relacions econòmiques; com el domini històric construït a partir de la controvèrsia democràtica i finalment com l'espai d'ús lliure i públic de la raó. Llavors, l'espai públic seria el lloc accessible a tots els ciutadans, on el públic es reuneix per formular una opinió de manera democràtica. La posició d'Habermas ens porta a la construcció d'un espai públic idíl·lic que suposa l'existència de públics amb capacitat de formar una opinió pública i no alienats a discursos dominants, acreditats en les idees, arguments, en el reconeixement de l'altre com a igual i no com a diferent, lo que irreflexivament marcava les pautes de definició entre públic i privat. Sembla ser, que era la re-definició del privat el que permetia a l'espai públic dissenyar-se i afirmar-se, en contrapunt, però sempre en funció de grups hegemònics. Aquestes aportacions ens han dut a l'acceptació de l'espai públic com aquell que, sobretot en les ciutats capitalistes on la presència del sector privat és predominant, és d'ús comú i possessió col·lectiva; on l'espai públic passa a ser un espai col·lectiu.

Aquesta imatge idealitzada d'un espai públic modern es veu afectada per diversos canvis urbans, sobretot des d'una lògica neoliberal que ha accentuat processos de fragmentació i privatització. A partir d'aquí autors com Borja (2003) i Ramírez Kuri (2009), comencen a reivindicar l'espai públic com a construcció social i com a element actiu en la comprensió de les relacions i pràctiques socials en les que s'especialitzen, transformant tant l'estructura, la forma i la imatge urbana com les activitats humanes i el significat de la ciutat viscuda per grups i actors socials diferents.

L'aportació d'aquests autors sorgeix de la confrontació amb la planificació i el seu canvi d'intervenció funcional a intervenció espectacle i monumental, sumant-se aquí la proliferació d'espais privats, però també la implementació de polítiques urbanes que fomenten els grans projectes de renovació que han originat una pèrdua de la identitat i sociabilitat, la generació de processos d'exclusió, la privatització de la vida urbana i la

desigualtat social (Low, 2005) despuntant amb la crisi i la mort de l'espai públic (Sorkin, 2004). Tot i amb això, aquesta crisi s'ha qüestionat amb el sentit que alguns trets de la societat actual ja s'observaven en la societat moderna: la desigualtat social, la segregació i la fragmentació urbana.

La crisi de l'espai públic ha originat diversos qüestionaments sobre el paper de la ciutat i el debilitament dels espais de formació de la societat, d'inclusió social, d'accessibilitat i mobilitat que s'estan generant. Per tant, cal problematitzar la importància dels espais dignes per la convivència i la qualitat de vida en condicions d'igualtat, és a dir, sobre la qüestió del dret a l'espai públic com a dret humà. Si l'adjectiu "públic" evoca una accessibilitat generalitzada i no restrictiva, un espai accessible a tots ha de significar més que un senzill accés físic als espais oberts d'ús col·lectiu, ha de ser un component fonamental per a l'organització de la vida col·lectiva (integració, estructura social) i de representació (cultura, política) de la societat que construeix la raó de ser en la ciutat. D'altra banda, el dret a l'espai públic és el dret a espais públics confortables i amb bona imatge que promoguin la inclusió social (Carrión, 2007), tot i que es pot generar segregació social perquè els espais bonics i acollidors són creats a les zones turístiques de la ciutat (Pujadas, 2005).

4.2. Els veïns i el veïnat

Per tal de poder continuar aprofundint en al marc de l'espai públic, cal tenir present en tot moment el paper que hi juguen els seus veïns i el veïnat. És per aquest motiu, que cal fer menció com el veïnat es defineix per Safa (1998:52) com "una construcció social i cultural que suposa acords col·lectius sobre el sentit de la identitat veïnal, per constituir-se en una arena on s'expressen els interessos diversos, en tensió o en conflicte, entre els actors socials que intervenen per definir aquestes fronteres i l'ús que d'aquest territori es faci". El veïnat suposa un espai físic i funcional en el que es possible la integració social, on les relacions es generen a través de les interaccions veïnals, elements simbòlics i d'alteritat, ja que l'estatus de veí s'adquireix front la presència de l'altre.

Els elements que generen sentiments de pertinença són els processos simbòlics que es vinculen entre els diferents públics i el seu territori, "les persones reconeixen un lloc, un veïnat, en la mesura en que poden elaborar significats com a referents importants

d'adscripció" (Safa, 1998:18), ja que els components simbòlics possibiliten la formació de llocs de reunió, relacions socials i moviments socials, de sentiments de pertinença. L'estudi dels veïnats resulta important en la mesura que ens apropa de manera privilegiada a l'estudi de les organitzacions veïnals interessades ja sigui en protegir els límits del seu veïnat front a la incursió de residents d'altres llocs, per aconseguir millores en els serveis, en l'oferta d'oci o per atendre a problemes generals que els hi afecten. Aquests tipus de moviments veïnals són expressions dels conflictes que es generen per les lluites que busquen promoure la participació democràtica en la presa de decisions sobre el destí del seu veïnat, o de la ciutat.

Els veïnats es converteixen d'aquesta manera, en generadores de xarxes d'informació i socialització, que tenen com a funció principal la de promoure canvis en la vida quotidiana dels seus habitants, de millora, de transformació, de canvi, on el conflicte d'interessos resulta ser un element possible i a tenir present en l'espai públic a analitzar.

Per tant, la veïnat, segons menciona Safa (1998:160), és la que "atorga ser membre del grup i el dret a pertànyer" i resulta per tant fonamental preservar i mantenir l'entorn urbà, l'espai urbà per a la construcció de la identitat veïnal. "La preservació del lloc, justificada per aquesta identitat, és la meta de la mobilització veïnal i l'eina que els actors socials utilitzen per a defensar els seus diferents interessos, la major part en tensió, sobre l'apropiació i l'ús del sol" (Safa, 1998:161). L'espai urbà ens transmet un significat simbòlic, a partir de la identitat dels seus veïns, una identitat que s'ha construït al llarg dels anys, en la que aquesta identitat veïnal és la que permet la construcció de lligams entre ells i el sentiment de pertinença amb l'espai urbà.

D'altra banda, en relació amb l'anterior, cal tenir en consideració el que afirma Coen (Safa, 1998:180):

"L'important és buscar una harmonia entre aquesta nostàlgia, sentir-la i participar en l'ara, però mantenir el sentit. L'anterior seria aprofitar-se d'una situació, d'un símbol, per donar una imatge... La identitat no és alguna cosa que tu tinguis. És exactament el que tu vius. La identitat, llavors, té a veure amb aquesta pluralitat de temps i espais (...) Tenim que trobar la nostra identitat en aquesta pluralitat (...) El que tenim de deixar és que es vegi aquesta pluralitat en la forma de les cases, els seus colors, els usos que d'ella en facin els habitants. No es tracta de decorar la ciutat. El que tenim que permetre es que es mostri com és".

El centre històric com a espai públic és un espai simbòlic perquè té un patrimoni de símbols que genera identitats múltiples, col·lectives i simultànies. La carrega simbòlica prové de la doble condició que té com a centralitat i com acumulació històrica, la qual

ens condueix a una carrega identitària que fa que els veïns s'identifiquin i es representin a partir de la seva qualitat funcional (centralitat) i del seu sentiment de pertinença (història). El poder simbòlic que es concentra en el temps i l'espai és alt, és el més significatiu de la ciutat. Alhora, el centre històric, és l'àmbit de la polis, ja que és el lloc de la ciutat de major disputa, tant del poder simbòlic dels veïns com de les polítiques de modernització, entre el públic i privat.

El centre històric és un espai públic no per les seves parts (visió monumentalista), sinó pel gran significat públic i col·lectiu que és té del conjunt. És un espai de tots, perquè li atorga un sentit d'identitat col·lectiva a la població, però en un context de conflicte del poder simbòlic. És un àmbit de trobada on la població es disputa, socialitza i intercanvia (bens, serveis, informació), en un espai col·lectiu on existeix una gran varietat d'identitats múltiples que provenen de diferents actors, tant de dins com de fora, així com de l'ahir i l'aboí.

4.3. Repensar l'Espai Públic com a Bé Comú

El recurs comú més important a les ciutats és l'espai públic, ja que es defineix dia a dia amb l'ús quotidià dels ciutadans. El comú es caracteritza com l'accessible i el visible, però tot i amb això, quan mencionem a l'espai públic com un bé comú establim que el comú és un element que no és de naturalesa pública (Estat) ni privada, ja que els dos d'una o altra forma limiten el comú com a subjecte i objecte d'abús per regulacions o per ser objecte d'especulacions, i el desproveeixen reiteradament de la seva qualitat com a producte d'experiència pròpiament subjectiva.

Tal com afirma Linsalata (2014), el comú no és ni públic ni privat, és allò que es produeix col·lectivament, on el control i gestió no son delegats per una instància externa al cos social, sinó que és exercit directament per aquells que el produeixen, trencant esquemes i mesures tradicionals de valor econòmic amb les quals el capital tracta de mesurar-los, doncs per al comú hi ha solament una escala d'avaluació, és a dir, la vida.

En aquest sentit, el comú s'entén com a relació social, “com a moviment de re-apropriació de la vida social i des-totalització de la realitat dominant així com a pràctica de lluita” (Linsalata, 2014:135). És un procés en producció constant que possibilita

donar forma pròpia a la nostra sociabilitat, a les noves formes d'organització i regulació de la vida col·lectiva. No podem negar la possibilitat de sorgir conflictes, desigualtats, contradiccions, però el comú representa un espai de qüestionament pràctic de l'ordre existent, reafirmant que l'associació col·lectiva o veïnal escapa de la lògica del valor, donat que busca la resolució dels seus problemes quotidians. Tal com assenyala Linsalata (2014:135), “el comú es produeix continua i històricament, a través de la generació i constant reproducció d'un articulat sistema de relacions socials de col·laboració, ajuda mútua i responsabilitat recíproca”. Mirem el comú com les condicions de la vida social que reinventen la pràctica comunitària, amb l'objectiu pel qual els seus integrants d'una societat s'han constituït i relacionat amb ella. Per tant, el comú és una producció social dinàmica i en constant procés de re-significació, per pràctiques i experiències que s'originen en les relacions socials, per tal de gaudir de les mateixes.

Per tant, és possible classificar a la cultura, la ciutat, l'urbà, la ciutadania, etc. dintre del concepte del comú, el mateix que al·ludeix a un sistema de recursos naturals que inclou també aquells recursos creats per satisfer les necessitats bàsiques de les persones en la societat: aliment, vestit, comunicació, mobilitat... No obstant, partim per assumir el comú, no com un conjunt específic de bens o de coses (en la seva materialitat objectiva, i a vegades aparentment natural), d'acord amb el significat dominant de no- social, sinó com allò que resulta ser el resultat d'una producció – reproducció, intencional i col·lectiva dels béns, bàsicament com a relació social. Comprendre el comú com a relació social és clau per percebre i entendre certs tipus de vincles entre les persones i, a partir d'això, com a relació intersubjectiva entre la societat i els espais en els que resideixen, transiten o usen conscient o inconscientment. A diferència dels recursos d'ús comú (naturals), els quals són gestionats i organitzats de manera col·lectiva.

A través d'Ostrom (2011) ens arriben interessants models de “gestió comunitària” buscant un aprofitament sostenible dels recursos, tenint com a eix una comunitat organitzada que assumeix el compromís, la participació i la supervisió de la gestió, el mateix temps que genera amb consens, normes d'ús i mecanismes per fer front a possibles situacions de conflicte, diferenciant-se dels mecanismes que han estat creats pels models de gestió privada o pública. Aquest autor, afirma que les persones treballen eficientment en comú al marge de l'Estat i dels mercats, tot i que ens adverteix, que per tal que funcioni l'ús comú, és necessari que es generin acords entre els diferents públics

que en fan ús envers les normes d'ús i d'aprofitament del recurs específic. Aquests punts resulten l'objecte d'atenció pel fet de poder enfocar l'espai públic (el seu valor i sentit) com un bé comú, donat que la seva gestió s'ha tornat complexa degut a les diferents circumstàncies, com l'existència de normes d'ús comú que no sempre són respectades, pel desconeixement d'aquestes, per tal d'assolir el bé col·lectiu.

Ens hem situat en el context d'allò urbà, de la ciutat com a territori compost de carrers, de places d'ús públic, un conjunt d'espais (Delgado, 2014) que contenen també edificacions d'ús privat que es transiten quotidianament, espais en el que es viu i han estat viscuts carregant-los de significats singulars al ser utilitzats, és a dir, són producte d'una cultura urbana que es fa i refà de manera permanent. D'aquesta manera, els espais públics al pretendre regular els seus usos possibles, passa per alt les experiències que es generen en aquest per les accions i la participació ciutadana, el que defineix l'espai públic com un espai d'ús públic.

Cal concebre l'espai públic com a producte de la relació entre processos socials, entorn construït i vida pública, la qual ens orienta envers la comprensió del vincle espai i societat, constituint-se en una categoria d'anàlisi multidisciplinari, vigent pel seu estat dinàmic, que prové dels diferents usos que es donen, fent de la seva transformació, una dinàmica perpetua i negant la seva qualitat de concepte donat i inamovible. La seva tendència, en principi i essència, és envers la diversitat social, pel que fa del seu ús un dret ciutadà, al temps que "ha de garantir, en termes d'igualtat, l'apropiació del mateix per part de diferents col·lectius socials i culturals" (Borja i Muxí; 2000:11), el que comporta una complexitat i heterogeneïtat socioterritorial que fa evidents alguns dels problemes que enfronta la ciutat com a tal (Ramírez, 2003). D'aquí s'extreu que la vida pública, mitjançant els espais públics oberts, transcorre entre coneguts i desconeguts on és decisió de cada públic actuar i participar en la seva construcció, ja sigui amb una integració parcial, total o amb indiferència per a la seva convivència i sociabilitat.

L'espai públic com a tal és un territori pel fet que és el lloc dels fets, on les persones interactuen i construeixen les seves referències culturals, apropiant-se del lloc i adaptant-lo als seus valors objectius i subjectius. La seva condició canviant suposa també una mútua afectació, entre territori i públics, que permet analitzar-lo com un procés polític, social, cultural i econòmic, entre d'altres, que el conforma com una complexa xarxa de situacions i conflictes que l'han acompanyat històricament en la seva

definició i funció. Així, lo públic és comú per la seva accessibilitat, per la seva disposició comú, per ser compartit, sense distinció o limitació de condició social, cultural o ètnica; existeix per a circular, per contribuï al benestar social o per a la defensa del territori. En conseqüència, conceptualment són dos elements, l'espai públic i lo comú, fonamentals que es defineixen mútuament, el primer per l'existència d'un espai físic, que és tangible i real; el segon un bé comú, allò intangible, els dos es complementen a través del temps per tal de construir una memòria urbana. Tot i amb això, no es pot deixar de banda el fet de que en els seus orígens, la seva construcció va ser la d'una necessitat de naturalesa política, per al debat públic sobre assumptes d'interès comú, és l'espai de tots aquells ciutadans amb drets i obligacions, dintre del marc jurídic, tots tenen dret a l'ús de l'espai públic, a la seva apropiació i presència en ell, ja que “és el dret que tenen tots els que viuen i volen viure a les ciutats per exercir el seu dret polític com a ciutadà” (Borja i Muxí 2000:11). Per aquest motiu resulta ser un concepte lligat al de ciutadania i dret a la ciutat, pel fet de que els espais públics són un bé comú, part de la propietat pública i el domini de l'Estat, pel que la seva regulació i ús es regeix segons el dret públic, que necessita de l'urbanisme per tal de transformar el paisatge que gestiona i regula, es planteja a partir de polítiques, programes, projectes i accions de caràcter integral per a la seva regeneració o integració a l'espai públic de tota la ciutat i l'expansió de la mateixa.

L'espai públic es troba lliure d'apropriació particular, és obert, (Rabotnikof, 2005:30) on “el seu benefici és d'aprofitament veïnal comú, d'aprofitament general”. És comú i d'ús públic, general i de tots, per aquest motiu, com a element urbà, resulta ser la seu de formes plurals d'expressió ciutadana i de formes diferents que s'apropien col·lectivament de l'espai, en negociacions o en conflictes latents o manifestos. El que no exclou és, com a construcció històrica, no sols que sigui un espai representat i concebut oficialment, sinó que també és viscut de manera diferencial per la heterogeneïtat social present a les ciutats, apropiat i modificat d'acord amb les necessitats, adaptat pels usuaris quotidians, en definitiva, pels ciutadans.

5. Anàlisi de les dades

5.1. Primeres aproximacions i detecció de diferents interessos per part dels diferents públics

Partint de la mostra d'una selecció de fotografies (mostrades a l'Annex 1) de la Plaça del Fòrum en diferents moments captats en les observacions realitzades, aquestes són posteriorment seleccionades i mostrades a diferents públics que trobem en l'espai objecte d'estudi en diferents moments del dia i en diferents dies de la setmana. El mostratge d'aquestes imatges a través de fer-los qüestionar: Què us connoten? Què us transmeten? Aquests interrogants ens duen a poder detectar els diferents interessos dels diferents públics que hi conflueixen, a explicar-nos el que els hi preocupa, el que senten, el que viuen... Aquestes qüestions van més enllà, tenen un valor de sentiment, intern, de sensacions, de vivències, d'experiències, de la realitat que viuen des de dins mateix. Per tant, les diferents aportacions dels informants (Annex 2) resulten ser de vital importància per poder aproximar-nos al camp d'estudi que treballem.

5.1.1. La visió de negoci: sobre-ocupació i privatització

La plaça viu diferents realitats, per una banda, dies laborals entre setmana (entre els mesos d'octubre i maig), amb un ambient tranquil, els veïns surten a comprar, a treballar, els repartidors traginen les seves mercaderies, els nens del barri surten a jugar-hi, els treballadors de la zona seuen a fer el cafè, etc.; d'altra banda, els caps de setmana, festius, vigílies de festiu i sobretot els mesos d'estiu fins a finals del mes de setembre (passades les Festes Majors de Santa Tecla), la plaça viu en un constant moviment i tragar de diferents públics, on les terrasses dels diferents bars i restauració s'omplen de gom a gom, els turistes visiten les ruïnes, hi ha diferents activitats que es duen a terme a plaça o que tenen pas per aquesta, diferents actes de Sant Magí i Santa Tecla tenen lloc ben a prop d'ella, etc... una infinitat de fluxos, un mateix espai amb diferents usos i/o activitats en diferents moments del dia, de públics atrets per aquestes, que transformen la plaça en un dels punts neuràlgics de l'oci de la ciutat. És per aquest motiu, l'atracció per estar al centre sigui pel motiu que sigui, atrets a aquest espai, que és aquí on el sector privat entra en joc.

La plaça esdevé un punt de trobada, dintre del casc històric de la ciutat, amb molta afluència de públic al llarg del dia, ja sigui per l'oferta d'oci com per l'atractiu de la zona pel que respecta a les restes romanes conservades que possibilita un reclam turístic emergent en temporada d'estiu.

La visió de negoci del sector privat propicia la invasió de l'espai públic amb la col·locació de taules i cadires per poder cobrir la demanda dels públics que allí s'hi acullen. Informants com el I-1 opina que “cal aturar les llicències de nous bars, ja no s'hi cap de tantes terrasses” o el I-6 quan diu “hi ha molta massificació de terrasses, moltes vegades no s'hi pot ni caminar, les terrasses ho envaeixen tot, és una vergonya que es permeti” així ho corroboren. Ens mostren com es permet per part de l'Ajuntament alhora de concedir llicències, com l'ens públic permet al sector privat aquesta ocupació i moltes vegades sobre-ocupació de la plaça amb finalitats econòmiques.

Els diferents establiments de restauració, molts d'ells de dimensions petites, veuen ampliada la seva possibilitat de negoci amb les terrasses conjuntament atribuït al fet que no es pugui fumar en establiments tancats, com és el cas per exemple d'Entre Vins que disposa d'una de les ubicacions més “encantadores” de la plaça, ja que pots seure a la

seva terrassa a tocar mateix de les restes romanes. La diferent visió dels públics implicats es fa palesa clarament amb l’afirmació del I-42 quan ens comenta com a propietari d’un negoci que “moltes vegades necessitem muntar més taules perquè estem plens, és el nostre negoci, d’això vivim molts de nosaltres, per això paguem. Han de sortir els números per poder pagar el lloguer” conjuntament amb la visió del I-43 que ens diu que “la plaça és màgica. És tot un plaer fer una canya al costat d’aquestes restes amb tanta història”, tot un ventall de posicionaments regits per l’oferta i la demanda, amb la finalitat econòmica del sector privat i la finalitat d’oci dels públics interessats a complir els seus desitjos.

Aquesta visió de negoci fomenta alhora que no es respectin els metres que els hi pertoqueu de terrassa, ampliant-se en funció de les seves necessitats, envaint entrades de les cases i zones de pas, impossibilitant el pas de persones amb cadira de rodes, tal com ens explica la I-39 “arribar a la plaça amb cadira de rodes és missió impossible, sinó ets veí no tens accés”, com s’ha pogut observar, ja siguis veí de la plaça com no, el tema d’accessibilitat o de transit a la plaça es torna dificultós sobretot en dies de màxima afluència de públic.

D’altra banda, aquesta sobre-ocupació de terrasses suposa un atractiu per altres públics, sobretot visitants habituals i població jove, que no tenen residència a la zona i que es mostren encantats amb el fet de poder venir a gaudir d’aquest espai. Aquest fet es corroborat pel I-46 quan afirma “aquí ens trobem tots els amics els caps de setmana (...) m’agrada que hi hagi gent, ambient, seria molt avorrit estar nosaltres sols” o el I-47 “és el lloc ideal per sortir amb els amics, tens de tot a prop, bars, pubs, terrasses, restaurants...”. És la població jove que es sent atreta per aquests espais amb alta afluència de públic i de varietat d’oci, a diferència del que s’ha comentat anteriorment com són els veïns que reclamen una millor regulació per part de l’Ajuntament a l’hora de concedir llicències ja que es senten envaïts per les terrasses, desbordats per la impossibilitat de gestionar la seva vida quotidiana amb la gran oferta privada que es permet per part de les administracions públiques, el seu territori, la seva plaça, el seu sentiment de pertinença, el seu passat quan sol hi existia un bar “La Queveda”.

La visió de negoci es veu potenciada pel fet que hem observat com en tot l’espai públic solament es disposa d’un parell de bancs en un dels seus racons. Aquest fet suposa que per poder asseure’s a l’espai, els diferents públics estiguin obligats a fer-ho a alguna de

les seves terrasses. Tal com ens diu el I-41 “no tens lloc per seure, ni bancs, ni res de res. Si vols seure has de consumir a alguna de les seves terrasses. Sol hi ha dos bancs i queden apartats”. A banda d’aquests dos solitaris bancs descobrim que hi ha un altre parell de bancs, al darrere dels primers però que quasi bé no es veuen ja que queden amagats darrere de la terrassa d’ “El Tòful”. Una de les altres possibilitats d’asseure’s sense haver de consumir seria el mur que hi ha tocant les escales del centre, però aquest mur es transforma en cadires amb l’ajuda d’uns coixins col·locats al ben damunt d’aquest. Es en aquest punt quan es localitza part del mobiliari urbà amb finalitats privades d’ús exclusiu del “de vins” que també inquieta al I-40 quan ens trasllada aquestes paraules “ja s’estan passant, utilitzen de cadira el mobiliari urbà (...) no podem seure a cap banda sense gastar”.

Segons l’Ordenança Municipal de “Condicions per autoritzar l’ocupació de la via pública amb terrasses” (2013) de l’Ajuntament de Tarragona, deixa ben clar que “no s’autoritzaran ocupacions en voreres amb una amplada inferior a 2,80 metres” alhora que també “en voreres i altres espais urbans s’haurà de deixar una amplada suficient per permetre un espai lliure pel pas de vianants igual o superior a 1’50m. A l’entorn dels accessos dels edificis d’habitatges, de locals comercials i dels edificis de pública

concurrència, aquest espai s'haurà d'ampliar a 1'80m." (2013:7). Tal i com marca el mateix Reglament i tal com es pot observar en l'ocupació de les terrasses en l'espai públic de la plaça, és fa pal·les com aquestes condicions en molts dels casos no es compleixen i això s'esdevé, en el malestar que els veïns ens fan arribar a través de les seves declaracions, que s'han anat comentant anteriorment referent a la invasió de terrasses, la visió de negoci i el paper que hi juga l'Ajuntament de Tarragona, segons el I-17 "l'Ajuntament dóna moltes llicències, això ens va bé, que vinguin turistes. Tarragona té molt de patrimoni i se li ha de treure profit".

Pel que fa referència al mercat de pagès que té lloc els dimecres i dissabtes, també podem relacionar-lo amb la visió de negoci del sector privat, ja que atreu molts públics pel fet que és el mercat de proximitat de la Part Alta. Els establiments de restauració i surten guanyant perquè és un reclam tant pels públics de la ciutat com pels turistes, així ens informa el I-57, "nosaltres volem continuar venint aquí, és el nostre negoci. Però ens ho haurem de plantejar, l'Ajuntament ens puja les taxes i nosaltres no podem pujar molt els preus sinó no vendrem. Aquestes són les taxes més altes que es paguen a la ciutat".

Per tant, també interpretem que l'Ajuntament veu una visió de negoci amb el que ens explica el I-58 que "les taxes que paguem per metre quadrat són molt altes, ens diuen que és en concepte de neteja i seguretat. Però precisament els veïns de la Part Alta no s'han vist compensats per la seva pèrdua de qualitat de vida per l'augment de terrasses, bars, sorolls... caldria compensar els guanys que representa aquesta pèrdua de qualitat de vida, mantenint el mercat de pagès". Des d'aquesta visió cal compensar als veïns amb el mercat de pagès per contrarestar el efectes negatius de les terrasses, però està clar que cada empresari busca el seu benefici en el seu propi negoci, ja que pel que fa als veïns hi haurà varietat d'opinions i posicionaments alhora que l'Ajuntament i els paradistes coincideixen en promocionar aquest mercat per afavorir la instal·lació de noves parades que garanteixin la seva liquiditat.

Quan es va realitzar la recollida de signatures per evitar eliminar el mercat del dimecres, van ser els mateixos bars que van donar suport als pagesos, suposa una utilització de l'espai on tots dos treuen beneficis en la seva utilització i els uns no dificulten ni fan competència deslleial contra l'altre. Simplement restauració i mercat es complementen perfectament per tal de ser un bon fort reclam per als diferents públics visitants. Tal com afirma el I-27 "l'Ajuntament ens ha deixat la plaça com a comerç pur i dur, acabarà que no tindrà vida real" a diferència de les opinions d'altres públics i concretament, altres veïns que estan encantats en tenir un mercat de proximitat tan proper, tant pels productes com per les relacions socials que si han establert entre ells.

D'altra banda, la poca oferta de botigues de queviures a la zona fa que el mercat sigui fonamental a la zona. Pel que observem la majoria són veïns que ja coneixen als paradistes i ens preguntem per tant, a benefici de que es pretenia suprimir el mercat? Tal com s'ha plantejat abans, per la gran despesa dels serveis de neteja que els hi suposa a l'Ajuntament segons ells mateixos ens expliquen, però d'altra banda, tothom en sortirà perjudicat, els pagesos que s'hi guanyen la vida i els veïns que hi compren (molts són invisibles, ja que hi ha paradistes que els hi porten la compra a casa).

En conseqüència d'aquests diferents aspectes tractats, podem fer menció de la privatització de l'espai públic, en aquest cas de la Plaça del Fòrum, un espai sobre-

ocupat pel sector privat, que amb visió de negoci intenta treure el màxim profit i rendibilitat dels públics que venen a buscar oferta d'oci i dels turistes que arriben amb ganes d'endinsar-se en els diferents racons històrics de la Part Alta de Tarragona. Per tant, si no tens terrassa no tens negoci, i per muntar terrassa necessites ocupar espai públic, espai dels veïns, espai de tothom.

5.1.2. La preservació del patrimoni històric

El centre històric on es troba ubicada la plaça, contempla una gran riquesa pel que respecta a patrimoni històric, declarat Patrimoni de la Humanitat per l'UNESCO l'any 2010. A la plaça, actualment, es pot observar com s'erigeix a l'angle nord-est les restes de l'antic fòrum romà, el conegut Arc de Sant Bernat. Però també són exposades diferents restes que són visibles per al públic a les dues bandes de la plaça que són restes de pedestals d'estàtues romanes dedicades a les “flamines imperials”.

Alhora, també s'ha de tenir present tot el procés de transformació de la plaça pel que respecta al seu patrimoni històric emmarcat a l'espai urbà que ocupa. Aquest fet ens mostra com s'ha potenciat la remodelació de la plaça a favor de la “marca Tarragona” pel fet de potenciar el turisme i ser un punt de referència de visita “obligada” en les guies turístiques de la ciutat. Les fotografies que ens mostren aquest canvi de “millora” de la plaça, han estat facilitades pel propietari del bar “Tabernae” que molt orgullós les té exposades dins del local¹.

Com s'ha pogut observar en varies ocasions, la brutícia i restes de tot tipus es concentren en aquestes parts que s'han volgut conservar a l'aire lliure, així com el seu diferent nivell de l'espai sumat a les terrasses que s'hi munten, pot ocasionar petits accidents sobretot per la gent gran que hi transita.

¹ S'inclouen a l'Annex 4

El centre històric representa l'eix, l'essència de la ciutat, que conjuga el territori, la cultura, la història i la seva societat. És la part de la ciutat que conté els aspectes i elements simbòlics definitoris del conjunt de la ciutat i és aquesta la raó principal pel que cal protegir-lo i consolidar-lo, però també cal mantenir-lo adequadament.

Segons el I-8, com a veïna ens diu “aquesta plaça és una plaça històrica que visita molta gent”, però d'altra banda, un dels major perills que els hi preocupa, que pot esdevenir en el centre històric, és el fet de buidar-lo dels seus veïns, sense agents socials que els dinamitzin, destinat aquest espai a l'ús comercial, fet que esdevé en la pèrdua del valor patrimonial, tal com ho exposa el I-22 “el barri s'ha convertit en un aparador per als que venen de visita. Són els de fora els que venen a passar-s'ho bé, mentre nosaltres som els grans oblidats de l'Ajuntament”.

D'altra banda, també un dels aspectes que cal destacar és el fet de que la plaça s'omple de nens i nenes, ja sigui de veïns com de visitants, segons el que s'ha pogut captar en diverses vegades, aquests infants utilitzen les restes romanes per a jugar, tal com comenta el I-37 “és una plaça per als nens, no hi ha perill, pocs cotxes”. Podem estar tranquils, desconnectant una mica” a diferència del I-56 que ens explica “quan hi ha

molts nens jugant acaben molestant quan se'ls hi va la pilota a la zona de taules. Els pares aquí els deixen sols jugant, així no els molesten”.

Pel que s'ha pogut observar és una plaça on hi conflueixen públics de totes les edats, i també nens. Entre setmana els nens de la zona i els caps de setmana, festius i temporada alta se'ls hi sumen els nens dels visitants que venen a gaudir de l'oci de la plaça. Molts d'ells utilitzen el patrimoni històric com a joc com es pot observar a la següent imatge captada:

Tal com es fa menció a Ordenança general de convivència ciutadana i ús dels espais públics de Tarragona (2013:80), en el capítol quart “preservació del patrimoni històric i artístic”, article 189, consta com “d’acord amb la normativa vigent, l’Ajuntament, en el seu àmbit competencial, vetllarà per la protecció i conservació del patrimoni cultural de la ciutat, especialment l’històric, l’artístic i l’arqueològic, concretat en els diversos béns catalogats, com ara els béns culturals d’interès nacional, els béns d’interès cultural i els béns catalogats d’interès local” així com “l’autorització d’activitats i usos en els monuments catalogats i en els seus voltants es farà amb les garanties per a la protecció i preservació dels béns afectats”. Per tant, tal com marca l’Ordenança Municipal, és l’Ajuntament el que es fa responsable del manteniment i protecció del patrimoni

“cultural” com així fa constar, però tal com s’ha comentat anteriorment, la neteja d’aquest espai no és el seu punt fort i la cura i manteniment de les restes tampoc.

Cal fer referència també a la publicació al Diari “El punt avui”², on la Reial Societat Arqueològica Tarraconense (RSAT), declara com les restes del fòrum queden amagades pels tendals dels bars de la plaça. Tal com mostra l’article, en Jordi López, com a membre de la RSAT, afirma que la proliferació de terrasses “ha provocat una invasió de tendals, ombrel·les i altres elements semblants que han acabat ocultant parts considerables del monument. Aquest creixement descontrolat fa impossible, avui dia i especialment els caps de setmana i en temporada alta, contemplar i fotografiar el monument. I més, quan es tracta d’un monument patrimoni mundial”.

² <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1034708-denuncien-que-les-terrasses-tapen-patrimoni-a-tarragona.html>

Aquest fet també s'ha documentat durant els dies de mercat,

Amb tot això, resulta evident que el patrimoni històric de la plaça és un atractiu turístic important, però cal tenir present que tal com comenta el I-15 “volem un barri on el principal patrimoni siguin les persones”, on el fet de incloure les restes com a Patrimoni de la Humanitat no deixi de banda el que realment importa, que és la Humanitat com bé diu la paraula, les persones, els veïns, on tothom hi tingui cabuda, ja sigui pagès, veí, turista, visitant habitual... petit o gran.

5.1.3. La marca de la ciutat. La imatge pública.

L'estratègia de la ciutat de Tarragona s'adequa a les demandes d'un turisme amb ganes de conèixer i gaudir dels trets distintius del lloc visitat, del centre històric de la ciutat, amb les tant emblemàtiques restes romanes conservades i rehabilitades per a la seva visita. Tarragona opta així, pel model de "ciutat acollidora", el major exponent de la qual és la ciutat de Barcelona arran la transformació experimentada a partir del 1992. La ciutat acollidora i projectada per a l'atracció de turistes i d'agents empresarials transnacionals que és, al mateix temps, una ciutat segregada que no sap gestionar el seu pluralisme cultural, per tant, una ciutat que s'ha anat orientant, des dels poders públics, cap a una renovació basada en la potenciació del tercer sector (comerç) per tal de resultar atractiva al capital en moviment i poder destacar entre d'altres ciutats, ja sigui atraient inversors o turistes.

Pel que s'ha pogut observar a la plaça, val a dir que resulta ser molt freqüentat per turistes, un turisme familiar majoritàriament que es mostren interessats per les restes romanes i els punts d'interès que els hi venen marcats en el "mapa turístic" que porten molts d'ells a les seves mans. Aquesta plaça està dintre dels punts d'interès a visitar i és com així arriben a la plaça, ubicada en ple centre històric i ben a prop dels altres punts de visita que venen assenyalats a la guia. Segons el I- 36 "la plaça de la Font és per als turistes, aquí a la plaça hi ha més gent de Tarragona, els d'aquí", ens deixa pales com els que majoritàriament s'asseuen a consumir són la gent autòctona tal com s'ha pogut observar alhora. Els turistes utilitzen més l'espai de pas, de connexió amb altres espais, tal com comenta el I-54 "és l'espai de la ciutat per excel·lència, ve més la gent taquí, els turistes passen, fan fotos, però tenen més tendència a entaular-se a dinar en altres places del voltant".

D'altra banda, els poders públics urbans impressionats per l'èxit mundial del model Barcelona com a "ciutat acollidora", en fa menció Pujadas, Joan J. (2005), insisteixen en "encaixar" aquest model d'ordenació en realitats urbanes de diferents llocs sense preocupar-se per les conseqüències socials que implica prendre aquesta decisió. Una ciutat orientada per les polítiques públiques urbanes, pensada més per atraure els turistes que per als mateixos ciutadans.

El barri ha d'oferir-se com un barri ideal, que sigui atractiu i en aquest cas, amb elements que el fan molt semblant a un parc temàtic, amb diferents inversions construïdes per als turistes i no per als mateixos ciutadans (i pagades pels mateixos veïns del barri), és a dir, la permissibilitat en la concessió de llicències, horaris de tancament, pissarres amb el menú amb varis idiomes, una plaça destinada al turisme i no per a que en gaudeixin els seus residents, transformant-lo així, en un lloc de consum, és així com ho veu el I-50 quan ens diu que “lamentablement s'està convertint en un Port Aventura, perdent l'essència del barri i fan la vida diària dels veïns una odissea”. En aquest sentit, s'ha pogut observar com està completament enfocat en benefici del turisme en contraposició dels seus veïns que es veuen dificultats a fer la seva vida diària, sobretot en dies de Festes en que es veuen afectats pels talls de carrers, per les grans multituds de públic assistent als actes i entre-actes, entre d'altres.

Pel que fa referència al branding, en tot moment som partícips de la voluntat de vendre i potenciar la “Marca Part Alta”, on la terciarització comporta que el barri sigui comercialitzat en si mateix com a lloc atractiu en aquest cas, per a l'oci i el turisme. La mateixa cultura produeix símbols per a proveir al barri d'una identitat singular que la faci atractiva per al seu consum. Mostra d'això, és per exemple la cultura de bar, de terrassa que es ven com a símbol de la cultura mediterrània, pel bon clima que va conjugat amb poder asseure't en una de les seves terrasses i poder gaudir d'una bona copa de vi, envoltat per les restes romanes de gran valor històric, viure les seves festes, comprar al mercat de pagès a l'aire lliure, en definitiva, la cultura de carrer, producte estrella d'aquesta marca.

La Part Alta s'està transformant en una marca comercial, resulta ser el cas històric l'atractiu que reencarnen allò que la marca comercial té com a emblema, lo mediterrani, lo saludable (restaurants de cuina mediterrània), l'autenticitat, lo històric... que té a veure alhora, amb l'estratègia de la ciutat de Tarragona: la manera com la ciutat s'adequa a les demandes d'un turisme cultural, globalitzat, i assedegat de conèixer i gaudir dels trets distintius del lloc visitat, però d'altra banda, i tal com exposa clarament un dels seus veïns (I-3) en el fet que “moltes famílies estan marxant, cansades de no poder tenir un mínim de qualitat de vida. Volem això? Un barri sense veïns?” en famílies que es veuen afectades per tota la gestió del turisme per part de la mateixa administració pública en contraposició del que explica el I-52 quan diu “m'agrada molt l'ambient que es viu, molts es coneixen de tota la vida. És com un poble dintre de la

ciutat”. Resulta per tant, que si no volem perdre l’essència i l’autenticitat del barri, de la plaça, cal valorar molt atentament el que ens planteja l’anterior informant, volem un barri sense veïns? Els veïns s’han de veure obligats a marxar per deixar lloc al turista com potencia la “marca Tarragona”, la “ciutat acollidora”, “la ciutat viva”? com així ho fa pales el I-13 dient “això dóna vida si volem una ciutat viva”.

Un dels altres aspectes a tractar és el que fa referència als apartaments turístics que proliferen en la zona, com més turistes arriben a la ciutat, més demanda d’allotjament s’ha d’oferir i és aquest un dels punts que preocupa a veïns. Segons el I-20, “veig com cada dia el barri es despobla de veïns per col·locar-hi apartaments turístics com a negoci”, ja que davant la possibilitat de treure rendibilitat a aquest fenomen, són els mateixos veïns que surten beneficiats del turisme, i està clar, que per millorar la qualitat de vida o per la vessant econòmica, resulta ser una realitat latent que el barri està quedant-se sense veïns. Cal advertir de la possible elitització en que es pot arribar a veure afectat el Casc Antic si es segueix el model Barcelona com a predecessor més proper d’aquests fenòmens detectats.

Per tant davant la queixa del I-22 que ens fa arribar, “el barri s’ha convertit en un aparador per als que venen de visita, ple de bars. Són els de fora els que venen a passar-s’ho bé, mentre nosaltres som els grans oblidats de l’Ajuntament”, on la “marca Part Alta” dintre de la “ciutat acollidora” es vist per una banda, com a model insostenible que ha transformat la ciutat, el barri, la plaça en destí favorit del turisme però, d’altra banda, també es defensa per part d’alguns públics, la importància del turisme com a font d’ingressos econòmics per a la ciutat. Quina és la veritable Part Alta què volem? Una Part Alta per als turistes o una plaça per als i dels veïns? Ens encaminem envers una ciutat aparador?

A partir del coneixement formalitzat i de les informacions difoses a través dels mitjans de comunicació, s’identifiquen com a aproximació global i sistematitzada, quatre àmbits en què es poden observar les afectacions del turisme, per una banda, la imatge de la ciutat, la marca Tarragona, Part Alta, en un escenari de globalització en quan l’any 2000 va ser declarada Patrimoni de la Humanitat pel seu conjunt arqueològic; també l’ús de la ciutat, els conflictes per l’ús dels espais públics i la seva relació entre residents i visitants; els discursos sobre els significats del turisme (depenent dels interessos de cada públic es veu de manera positiva o negativa) i, per últim, l’estructura productiva que

comporta, ja que com qualsevol altre “producte” turístic, està sotmesa a la successió de cicles (cicle de vida del producte) i, per tant, els seus actors han de saber gestionar el sistema turístic i la ciutat com a destinació turística tant en períodes de creixement com en períodes d’estancament o pèrdua d’atractivitat; i en cicles d’expansió econòmica i de crisi econòmica.

5.1.4. El descans dels veïns

Als balcons de la Plaça són visibles les pancartes penjades pels seus veïns a favor de la Plataforma “Farts del Soroll”.

La plataforma Farts del Soroll, segons una entrevista realitzada al Diari Digital “La Ciutat de Tarragona”³ a finals de desembre de 2016, es defineixen com a “plataforma que lluita per un futur millor per la Part Alta de Tarragona”. A la pregunta que se’ls hi planteja referent a com veuen el futur del barri, declaren que “ el barri s’està degradant a

³ <http://www.laciutatdetarragona.com/index.php/entrevistes/4225-plataforma-farts-de-soroll-estan-conseguint-que-la-part-alta-mori>

marxes forçades. La gent marxa, moltes cases estan buides. Hi ha edificis ensorrats. Hem estirat el tema del soroll perquè és el fil conductor de tot un problema. És una degradació de salut, d'edificis, d'urbanisme, de falta de serveis... Tot això ens porta a la mort del barri. Al final, la Part Alta explotarà d'èxit, i la gent anirà a una altra part de la ciutat. També, molts de nosaltres som propietaris, i arran d'aquesta problemàtica, estem veient com la nostra inversió se'n va a meitat de preu". Amb aquesta declaració es veu clar la finalitat última de la seva creació com a plataforma, amb uns interessos comuns pels seus integrants, amb un objectiu últim que és el benefici, la visió de negoci, dels seus negocis. El fet que s'estigui abusant tant de la zona, de la plaça en aquest cas provocarà la seva mort degut a l'èxit, un èxit del que actualment es veuen beneficiats, del que hi estan treient rendiment com a empresaris i on l'Administració Pública ho està permeten.

Pel que fa referència als horaris d'inici i sobretot de tancament de les terrasses, que venen contemplats en l'Ordenança Municipal de "Condicions per autoritzar l'ocupació de la via pública amb terrasses" (2013:10), cal destacar com l'horari de tancament de les terrasses serà, amb caràcter general, el següent:

	De l'1 de novembre al 15 de maig	Del 16 de maig a 31 d'octubre
De diumenge a dijous	Fins 23.30 h	Fins 24.00 h
Divendres, dissabte i vigílies de festiu	Fins 00.30 h	Fins 01.00 h

Segons l'Ordenança Municipal, a la norma general es contemplen les excepcions següents: "les ampliacions d'horari de tancament en dates especials. Al Centre Històric només es poden beneficiar d'aquesta ampliació els establiments de la plaça del Rei, la plaça del Fòrum i la plaça d'en Rovellat" (2013:10).

- Ponts festius a comptar des de la vigília de l'inici del pont (Tots Sants, Constitució, 1r de maig, etc...) - Vigílies de festius que per calendari se celebren un dimecres - De dijous a dimarts de Carnestoltes - De dijous a dilluns de Setmana Santa i el cap de setmana anterior - De dijous a dissabte i vigílies de festius del 15 de desembre al 6 de gener	Fins 01.00h
- De dijous a dissabte i vigílies de festius del 23 de juny al 24 de setembre	Fins 02.00h

Ja en la mateixa Ordenança es fa palesa un tracte diferenciat entre els horaris de tancament dels establiments de la ciutat amb els del Centre Històric, ja que es preveu com a punt amb més afluència de públic. Cal fer menció, pel que respecta al tema del soroll, el que queda contemplat com “és responsabilitat dels titulars de l'autorització complir i fer complir als seus clients i usuaris els deures cívics, les obligacions i altres disposicions municipals. Hauran de tenir especial cura en què es respecti el descans del veïnat” (2013:11) i “en tots els casos, es concedirà un termini de 15 minuts suplementaris per netejar, recollir i emmagatzemar els components externs de l'ocupació” (2013:11) que segons el I-48, com a cambrer ens comenta “quan falta poc per tancar, hem d'avisar a la gent que encara està asseguda. Surten tard de sopar i venen a fer una copa tranquil·lament. El propietari aquí està perdent diners si retallen hores de tancament de terrasses”.

Com hem pogut observar i pel que ens han transmès els diferents informants, queda clar que l'única preocupació no és exclusivament l'horari de tancament de terrasses, que comporten soroll al carrer, sinó també és motiu de preocupació el fet que es celebren gran part dels actes de les Festes Majors, ja sigui Sant Magí com Santa Tecla a la Part Alta i en aquest cas a la Plaça del Fòrum, en quant ens diuen, com és el cas del I-5 “viure aquí és un patiment, sobretot a l'estiu, hi ha molt de soroll. Les festes s'haurien de repartir per tota la ciutat” i el I-16 ens deixa clar el seu malestar explicant que “l'excés de terrasses i de festes ens perjudica amb la convivència amb la resta dels veïns. Perquè tot s'ha de celebrar a la Part Alta?” està clar, tal com ens mostren les declaracions, que el fet de celebrar gran part d'activitats de les festes en aquesta zona comporta una visió de negoci per part dels diferents empresaris dels establiments que

amplien terrasses per poder donar cabuda a tota la demanda que es crea a la zona, alhora que per normativa ja es preveu que l'horari de tancament d'aquestes es fa més tard per l'afluència de públic i l'horari dels actes nocturns que es duen a terme. Però cal també tenir en compte com això afecta als seus veïns com ens comenta el I-19 “el pitjor és per festes de Santa Tecla. Ens haurem de plantejar altre cop si anem a casa d'algun familiar”, ens fa preguntar-nos, les Festes estan pensades per i per als veïns o en canvi, estan pensades per beneficiar a tercers?

A diferència del que s'ha comentat, l'I-18 ho veu de manera oposada, aquest veí de la plaça creu que “hi ha altres zones de la ciutat amb molt de moviment, soroll de cotxes i enrenou”, es veu com els diferents interessos dels públics afecten en la seva percepció del que comporta el soroll que es genera a la plaça, com per exemple, en el centre de la ciutat el transit rodat de cotxes també genera molèsties de soroll. En aquest punt, cal tenir en compte les diferents perspectives i alhora els diferents interessos de cada públic, ja que es diferent una veí que durant els dies de festa hagi de matinar per anar a treballar i no pugui descansar adequadament durant la nit, o la visió d'un jove estudiant que té com a interès el fet de gaudir-les i on el soroll que s'ocasiona queda en segon pla.

Actualment, s'està redactant una modificació del Pla General (POUM) on preveu suspendre les concessions de llicències a bars i restaurants mentre es redacta el nou text. També servirà per concretar totes les incongruències i aquelles determinacions que hi ha en el centre històric, a la Part Alta. Aquesta modificació permetrà abordar i analitzar el tema dels usos, de restauració (que han anat proliferant durant aquests anys), així com bars musicals i discoteques perquè només poden instal·lar-se en aquesta zona. Amb aquesta notícia, la Plataforma Farts del Soroll sembla que hagin aconseguit que l'Ajuntament els escolti, després de temps de fer sentir la seva veu i entre elles, les queixes que plantejaven.

Segons declaracions al Diari de Tarragona⁴, el regidor d'Urbanisme, Josep Maria Milà, opina “El termini màxim és d'un any (...) tampoc podem paraitzar tot el centre històric durant un any” alhora també explica que “el text regularà d'entrada els llocs en els que no pugui haver més, perquè és evident que en alguns emplaçaments hi ha una saturació”, com es el cas estudiat de la Plaça del Fòrum entre d'altres. Un dels altres

⁴ <http://www.diaridetarragona.com/tarragona/77634/la-part-alta-tendra-menos-terrazas-y-mas-pequenas-a-partir-de-2017>

aspectes que es tracten que es treballarà serà el relatiu a la proporció local-terrassa, especialment el dels establiments més petits, tal com explica Milà, “es regularà la proporció entre l'establiment i la terrassa, perquè a vegades hi ha algun bar que té una superfície més petita de local però una molt gran de terrassa (...) són coses que s'han de regular” afirma. Les terrasses ocupen l'espai exterior dels locals, on es genera la vida al carrer, la vida a la plaça. Darrere hi ha interessos confrontats, els veïns, els empresaris dels negocis, l'administració pública, els visitants en busca d'oci, etc... una multitud d'interessos que generen conflictes entre aquests, on cadascun dels públics mostra interès pel seu benefici, conflueixen diferents opinions, diferents visions, intents de possibles solucions, en definitiva, diferents interessos, siguin del tipus que siguin, on sembla ser que l'interès econòmic prevalgui per sobre de la resta...

5.2. Diferents visions, diferents perspectives, diferents maneres de viure la realitat

A partir de les entrevistes que s'han dut a terme a diferents públics que hem ubicat a la Plaça del Fòrum (les trobarem transcrits a l'Annex 3) ja sigui propietaris de bars i restauració, propietaris de comerços (bodega, pastisseria), veïns, representants de l'Associació de veïns com de la Plataforma Farts de Soroll, podem veure com hi ha diferents visions, diferents perspectives, diferents maneres de viure la mateixa realitat en l'espai públic que s'està investigant.

Per començar, pel que fa referència a la visió dels propietaris de bars de la Plaça del Fòrum que s'han entrevistat, podem dir com tenen molt clar com afirma el Txema que “aquí tots tenim de conviure” amb els diferents usos que se'n fa de la Plaça, ja que “la Part Alta ha d'anar lligada amb el turisme, oci, restauració i veïns”. Ens transmeten en les diferents entrevistes dels diferents propietaris com defensen que volen una “ciutat viva”, on hi hagi el caliu de la gent, molts d'ells ens ho comparen amb altres ciutats ja sigui d'Espanya com d'arreu del món per referir-se que els cascs antics són per visitar i són l'atractiu de la ciutat. El Txema ens posa d'exemple el cas de Granada, que tal com ens explica ha visitat personalment i ho descriu com a “vas pels llocs així i fa goig” o a Santander “el bar, fa cultura... sortir al carrer fa cultura”, defensant la necessitat de potenciar la vida al carrer a través dels bars i terrasses per donar ambient, caliu als espais públics.

La Plaça del Fòrum s'ha vist en els darrers anys sobre-ocupada per terrasses que veuen negoci a partir de l'oci i del turisme, tal com ens afirma el Txema “el oci a Tarragona té d'estar, la Part Alta sense els bars i sense restaurants, es que no seria res” defensant en tot moment la part emocional d'aquesta “te faries creus els estrangers quan s'assenten aquí, les cares de felicitat que tenen... tota la plaça plena, el caliu”. Els hi agrada que hi hagi ambient, això dóna caliu, però d'altra banda també dona negoci, un negoci on creuen els propietaris que han de conviure, segons el Txema “nosaltres també ajudem als comerços”. Tal com se'ns mostra, el mercat, els comerços, els bars han de conviure, atreu als públics, ja sigui turistes com visitants habituals, com també veïns. La necessitat de defensar i lluitar per una “ciutat viva” es fa palesa al llarg dels discursos dels diferents propietaris, que comparen en tot moment la poca afluència de públic de l'hivern “està mort a les 6 de la tarda” a que a partir de Setmana Santa ja comença a haver-hi més moviment de públics, més ambient.

Els propietaris de bars entrevistats veuen com els beneficiats d'aquesta utilització de la plaça som "tots", segons la Neus "per Tarragona en si, per les visites que rep i pel patrimoni que tenim". Ens deixen clar que hi sortim guanyant tota Tarragona i que a banda s'engloba a tots els públics en un mateix conjunt, tal com es refereix la Cecília "son molts els usos que se'n fa, això és bo per a tothom, pels turistes, per la gent de Tarragona i la gent que tenim negoci. Tothom surt beneficiat". Aquest és un dels punts en comú que localitzem, ja que tenen la idea molt clara, tal com hem comentat anteriorment de la comparació de Tarragona amb altres ciutats, que per part de la Cecília ho compara amb ciutats europees com Venècia o Milan "te'n vas a qualsevol ciutat, a qualsevol del món i lo que és el casc antic està més, però molt més saturat de terrasses que aquí. Però molt més", és el que ens dona el turisme, l'atractiu de les ciutats, dels pobles, dels cascs antics, l'essència, i és el que la gent que ho visita vol, sortir, viatjar, visitar noves coses, ambient, esbarjo, oci, lleure...

Pel que respecta als propietaris d'antics comerços que encara perduren a la plaça, la seva visió és molt clara, tal i com ens explica l'Enric,

"és una manera en que tots ens guanyem la vida i això és un bé pel barri, ni més ni menys, perquè en aquesta plaça fa 10 anys enrere, 7 anys enrere, un dissabte a la tarda tu no haguessis passat, un dissabte d'hivern a les 7 de la tarda tu no ets capaç de traspasar aquesta plaça ... La Part Alta era territorio comanche".

Aquests comerços han vist una transformació de la plaça en els darrers anys, on tal com diu l'Enric era "territorio comanche", amb prostitució, drogues, etc. aquest canvi que ha sofert l'espai públic investigat suposa una "millora" en el sentit de seguretat i com a conseqüència una "millora" del barri, de la ciutat, ja que com em pogut extreure en les entrevistes dels propietaris aquesta transformació és en benefici de "tots", de tota la ciutat.

L'entrevista a L'Eduard com a propietari d'un comerç també ens serveix com a eix per entendre la percepció dels públics destinats al negoci pel que respecta al benefici que hi veuen pel que respecta als diferents usos que se'n fa de la plaça en quan afirma "si, s'hi fan moltes coses, per als veïns i això ens està molt bé, per a tots, ens va bé. Va bé per l'economia en general, no? Es que clar, com més usos se li fa a una cosa... és allò del "time changing", no? Si una cosa la pots fer servir per a coses diferents, pues molt millor que fer-les servir per una. Tots sortim beneficiats, clar que si". En aquest punt, ja surt reflectit el tema del benefici econòmic del fet de treure-li rendiment a un espai públic per part de l'ens privat. En aquest punt ho lliguem perfectament amb la

declaració de l'Enric quan ens explica “la ciutat, la població de Tarragona és el que surt beneficiat, que té un espai-lleure, per a passar-s'ho bé..., per prendre una copa tranquil·lament en un espai relaxat i bé... el restaurador pues claro que hi guanya, però està donant un servei i punt”. És el mateix cas que els paradistes del mercat, en aquest cas s'entrevista a l'Alejandro que ens deixa molt clar que “jo com a paradista crec que hi ha massa terrasses però podem conviure tots molt bé”. Els discurs que s'ha anat plantejant en els diferents testimonis és el tema de la convivència “se pot conviure en tot, jo veig que està (...) també és molt xulo per al turisme, perquè dóna molta vida, per aquí passa molta gent de turisme i se mos queden tots mirant i les antiguitats estes”, se'ns mostra que els diferents usos que es duen a terme a la plaça son bons per a tothom, per als turistes, per la gent de Tarragona i per la gent que té negocis.

És a partir d'aquí que elaborem una idea del que se'ns ha estat explicat, volem una “ciutat viva”, on no tornar al passat, un espai mort, solitari, insegur, degradat... però on, alhora Tarragona i els seus diferents públics necessita un espai on gaudir, tenir lleure, tenir oci, tenir esbargiment, tenir ambient... i és això el que, tal com se'ns mostra ens les diferents entrevistes analitzades fins a aquest punt, on la visió de negoci recau sobre l'espai públic, el turisme es important per poder sobreviure en el que se'ns ofereix a la Plaça del Fòrum, a banda del paper que hi juga en tot això l'Ajuntament.

És a partir d'aquí que se'ns fa imprescindible la visió dels mateixos veïns de la plaça, que són els que hi viuen, conviuen amb aquests diferents usos que se'n fa de la plaça i que al mateix temps han vist el pas de les transformacions que s'han anat succeint en el pas dels anys en l'espai que viuen. Els propietaris dels diferents comerços i bars entrevistats ens deixen clar que “s'ha de conviure” però que en pensen els veïns? L'Antonio en aquest cas ens afirma “el que dóna vida a aquesta zona és el veïnat, els bars, els restaurants i tot el que hi ha... Tots naltros fem un gasto i et beneficies tu que tens un comerç i ja està. És una roda, és una roda. Aquest senyor, sinó hi hagués el veïnat i aquest ambient, ja no hi seria sentat aquí, no? Perquè dóna vida”. Ens transmet en tot moment, la necessitat que hi hagi tot aquest conjunt de negocis, ja que segons ell és una roda. Si no hi ha bars, la gent no hi vindrà, i si no hi ha gent no hi haurà negocis. La Montserrat, una veïna de la plaça ens explica “jo no tinc cap negoci ni amb els bars ni amb això però veig que el dia que hi ha una festa aquí a dalt, això, aquests bars s'omplen, aquelles botigues de records venen, a la cansaladeria aquella entren més gent, hi ha més vida”. Volen les seves festes, ja sigui les Festes del Barri com les Festes

Majors, són les seves tradicions, entenen que han de conviure amb tot els actes de la plaça “no es pot matar tot” ens explica la veïna, “deix viure, viu i deix viure. Perquè quan se n’anem allà, allà on tots se n’anem ja no en sentirem de siroll eh? Ja no en sentirem de siroll allà, ni cantarem, ni ballarem, ni d’això”. Aquests veïns, tal com s’ha comentat anteriorment han vist la transformació de la plaça, ens explica la Montserrat “això era un forat... era una plaça anònima, hi havia un bar aquí, un bar allà, escolta, una fruiteria, era una plaça molt normal... però no tenia gaire vida i quan van dir que farien obres ens vam esgarriar i després vam veure que això va millorar, va millorar completament, és diferenta... és que ara és una plaça acollidora, una plaça bonica” però una cosa que ens transmeten clarament és que no volen perdre les seves arrels, les seves tradicions, les seves festes, la seva identitat però sense tornar enrere, ja que aquest canvi els hi ha agradat, ha estat per a millora, per acollir a la resta, en definitiva, es senten orgullosos de la seva plaça i es senten com formen part d’ella explicant-te anècdotes al llarg de les seves entrevistes. Volen que hi hagi vida, volen una plaça viva, on viure i on els deixin viure.

És en aquest punt que sorgeix el tema del soroll, els veïns ens transmeten que “viu i deixa viure” degut al malestar provocat per la Plataforma creada a partir del soroll que hi ha a la Part Alta. Són els veïns que ens diuen “I que volen? Que lo que volen és ofegar-ho tot”. A partir d’aquí, es creu convenient realitzar una entrevista a un dels membres de la Plataforma “Farts del Soroll”. Per començar, el Marc ens explica que la plaça li transmet “un espai per a tots i totes, pels que transcorreixen la plaça, visquin o no visquin. I de fet, penso que la plaça del Fòrum és una plaça molt viva (...) Lo que hi ha és un mono-cultiu de bars i terrasses. El problema de la plaça és que l’espai públic s’ha reduït, perquè si ens fixem amb tres quartes parts de la plaça o més, estan ocupades per terrasses”. El Marc com a membre de la Plataforma ja ens fa evidents la sobreocupació i la privatització de la plaça que s’ha dut a terme en els darrers anys, té clar que és una plaça viva però alhora ens aporta una paraula “mono-cultiu” amb el que ell defineix en el que s’ha transformat la plaça on gran part de l’espai públic és ocupat per terrasses, per l’ús privat i per a benefici privat. Segons ell “el problema d’això és l’equilibri i un barri, una plaça és com un ecosistema, no? Llavors hi ha d’haver un equilibri de tots els elements que hi ha, no? Això que... “és que esteu en contra de tot” ens diuen” on defensa la perspectiva de que l’espai públic a de ser un espai per a tots, on hi ha un lloc per tot. Està clar que hi manca lloc per a que els nens hi juguin, o hi ha poc

espai per fer activitats, fins al punt que hi ha un pedrís que està ocupat per bars i terrasses. Segons les seves paraules,

“Clar el que estem veiem ara és que hi ha dos grans elements beneficiaris, un són els propis bars i restaurants o terrasses, i l'altra l'Ajuntament que cobra un pastizal per tenir terrasses, no? En canvi, que veiem? Com la gent del barri no té espai per jugar o no té espai per fer activitats, no té espai per... Bueno, fins al punt de que hi ha un pedrís a la plaça, hi ha un pedrís que és un espai públic que està ocupat per bars i que... jo ho he vist això eh? Dones que estan allí menjant-se les seves pipes, bueno que ara també posarien multes per menjar pipes però bueno... que estaven allí menjant i començar a muntar les terrasses i anant-les fent fóra. Educadament perquè moltes vegades són gitanos i llavorens... s'han de portar bé, eh? Es que els gitanos per exemple, a la plaça de la Font o a la plaça del Fòrum ja no tenen els bancs allà on se socialitzen o xerren i estan allí hores d'allò... no, ja no hi ha aquest espai. S'han de sentar a bars o anar a les escales de la catedral, per exemple, o el que sigui, perquè ja no hi ha cap espai, els bancs són... Bueno, a la plaça no n'hi ha, n'hi ha al final allí on hi ha l'Arqueològica i estan completament envoltats per terrasses, no? Llavorens clar, els dos beneficiaris majoritàriament són l'Ajuntament i els bars. I per això que et deia que hi ha com un mono-cultiu perquè la gent del barri no pot gaudir de la plaça, sinó consumeixes no pots gaudir de la plaça i òstia, no sé... Jo penso una mica així. I ja et dic, per mi el problema és aquesta manca d'equilibri, és a dir, jo no sóc de la Part Alta, jo sóc de Torreforta, també és un barri molt diferent... però quan vaig arribar aquí a la Part Alta i a la plaça del Fòrum, a la plaça hi havia 4 bars amb 4 terrasses, ara n'hi ha 17 bars amb 17 terrasses i cada vegada, clar, els bars que fan? Pues ocupen més espai (...) Hi ha 17 bars que competeixen per un públic que si que ha augmentat perquè la moda del vermut o la moda d'anar a la plaça és de fa 3 anys o així (...) el problema és aquesta manca d'equilibri”.

Aquesta manca d'equilibri es veu afectada per la massificació de les terrasses, segons el Marc defineix com “mono-cultiu, “monopoli”, de “com a entrat una espècie invasora en aquest ecosistema i s'ho està carregant tot”, on les terrasses generen soroll, motiu de conflicte actual a la plaça, ja sigui a través de diferents actes de Festa Major, Setmana Santa, com de diferents actes promoguts des del mateix Ajuntament. El fet de que la Plaça del Fòrum sigui una plaça amb múltiples registres, tal com s'ha pogut observar, a les 6 del mati comencen a venir els camions de la brossa, a muntar el mercat els dimecres i dissabtes, a muntar les terrasses ja des de les 8 del mati amb màxima aflluència de públic a l'hora del vermut, sobre les 13-14 hores fins les 15 hores, a la tarda i fins a la nit la 1 o les 2 de la matinada depenent de la temporada de l'any, està clar que és un soroll constant, però alhora els mateixos veïns saben que han de conviure, segons entrevistats “quan vas a viure a la part alta, ja saps on vas, ja saps el que hi ha”, segons ens diu el Txema,

Que la gent pugui, quan el mercadillo, quan... que la gent puja. Al bar que ve a fer un cafè aquí, pues mira ja aprofito i me'n porto cap a casa... Els casc antics de totes les ciutats és on està l'aflluència de bars i de tot, de l'ambient, es que clar... es que no podem... és una cosa... jo tinc amic de Farts del Soroll i li dic “aquesta guerra no la guanyareu” els bars sempre estaran de per vida, vull dir, tenen d'anar a buscar altres coses, la guerra no la guanyaran, perquè els bars sempre estaran aquí. És una guerra que no la guanyareu, lo que si guanyareu a l'igual si tenen que fer 10 concerts sota casa teva doncs faran 1. Això si que guanyaran i

ho veig bé perquè jo tinc amics de Farts del Soroll aquí a la Plaça del Rei, que li van fotre 3 dies un concert de heavy metal a les 11 de la nit, home... me poso a la pell d'allí, eh? Un concert de heavy metal a la Plaça del Rei i vius a prop i fot, fot...

Es veu clar, fins on em estat analitzat les entrevistes fins en aquest punt, com els propietaris veuen la seva visió de negoci, com més gent hi vagui millor, més benefici; alhora, els veïns entrevistats volen una plaça viva on no tornar al passat per la seva solitud, inseguretat, ja que actualment hi ha més caliu, hi ha més ambient, veient a la Plataforma del soroll com a un perill de que els hi prenguin als mateixos veïns tot el que tenen. En canvi, la postura de la Plataforma és la d'aconseguir un equilibri en el monocultiu que s'ha creat en els darrers anys, un equilibri on tot hi tingui cabuda, un espai per poder gaudir tots els públics i que no estigui explotat per la massificació de l'ens privat ni perdent les relacions de veïnatge, la socialització al barri entre veïns...

La pregunta que ens formularíem seria, quin model de barri volem?, segons el Marc,

“si volem un barri on només sigui un aparador, hi hagi els bars, restaurants, terrasses i quatre pijades i... la gent marxa perquè els ritmes no els pot assumir, pos, bueno, mirem el mon capitalista, per tant ara... potser és molt així però... qui és el que fa negoci ara? El turisme, no? Doncs ara que podem treure benefici de muntar terrasses, pues vengam! Sense parar a pensar que res, ni que aquí viu gent, ni quin barri volem? Volem això de veritat?”

és aquí on se'ns planteja la marca ciutat focalitzada al turisme, la Part Alta encaminada a ser un “aparador”, on es pensi amb el turisme davant dels veïns, per clar, pel que em entrevistat als veïns són ells mateixos que volen continuar així, veuen la situació actual com a millora, com a millora per a tots. Es aquest el barri que volem? Està clar que les terrasses donen caliu, el patrimoni històric la cultura, l'essència, el mercat de pagès, la vida, l'ambient, l'oci... però, i la identitat dels veïns? Volem un barri amb veïns o sense veïns? Aquesta moda de fer el vermut tard o d'hora passarà o es mantindrà? On quedarà tot això? Els pisos buits, per qui s'aniran ocupant? Per veïns joves, nous o es faran negoci a partir de pisos turístics? “Un barri viu és quan hi ha gent” afirma el Marc, però també “quan el turisme decreixi o hagi altres històries, que passarà amb això? Els veïns hauran marxat, els negocis tancaran perquè la gent no ve i això serà un poble fantasma” on es defensa la postura a la pregunta plantejada: Quin barri volem? Ha de ser un barri per viure o per viure del barri?

D'altra banda, l'Associació de Veïns de la Part Alta també té la seva veu en quan a la manera de veure aquests diferents usos que se'n fa de la plaça. En aquest punt s'ha col·laborat amb la participació del president, el Manel que ens explica com,

“Fa 40 anys o així, aquí dalt la gent marxava perquè se n’anava a uns barris nous que van començar a créixer aquí a Tarragona, a Sant Pere i Sant Pau, a Sant Salvador... perquè aquí hi havia com a trenta i pico bars de putes, de prostitució, i llavors a la gent no li agradava i marxava. Aquells bars s’han anat tancant i s’ha reconvertit tot en restaurantets amb bars i bueno, i la Part Alta ha crescut o és admirada per tot això. I llavors la gent ha vingut aquí a dalt, s’ha posat de moda. S’han recuperat pisos vells i s’han adequat perquè la gent vol viure a viure aquí a dalt, perquè ara hi ha pos, és un barri que et dic, que sempre hi ha ambient. És el barri en que l’Ajuntament, sempre els hi dic jo que tenen que mima’l, perquè és on hi ha més visitants, perquè és lo que dèiem abans, un visitant que ve de fora, tan sigui espanyol com sigui d’on sigui, on va és sempre és als cascos històrics i és aquí on se té que fer feina i tot això. Pues la seguretat, neteja, recollida d’escombreries, etc, etc. Pues, llavors la Part Alta és això, és una cosa diferent, és un poble dintre d’un poble, d’una ciutat. Aquí ens coneixem tots, ens saludem tots, saps lo que fas i lo que deixes de fer i bueno, tot una miqueta és això”.

És amb tot això que el Manel torna al passat i on defensa que s’ha de cuidar, s’ha de mimar, és un poble dintre d’una ciutat, amb una identitat, essència i personalitat pròpia, on tothom es coneix, tothom es saluda. Ell veu com s’ha de promoure, on s’ha de fer millores, però és aquí on ens preguntem, les millores són pel barri? Quin barri volem? Millorar un barri per als de fora? O millorar el barri per als seus veïns?

A partir de l’entrevista amb el Manel, també es fa pales el malestar que es mou al barri a partir de la creació de la Plataforma “Farts del Soroll” en quan ens explica que l’arrel ve per un local anomenat “El Cau” on segons ell “allò és un cau, ja ho diu... és un cau de baralles i de tot això (...) i s’ha extrapolat a tota la Part Alta”. Des de la mateixa Associació de veïns s’està lluitant perquè no marxin les festes i els actes que són identitaris de la Part Alta “està viva”, en contra de la Plataforma que defensen el barri per tal de poder descentralitzar els actes a la resta de la ciutat i així per tant poder descarregar els focus de soroll del barri. Segons el Manel “la Part Alta està viva i ara se la volen carregar en dos dies per quatre païos que pressionen”. La Part Alta està viva, la Plaça del Barri està viva? Però de quina forma està viva? Pels veïns o pel turisme? Per l’ens privat o per l’ens públic?

En tot aquest discurs d’entrevistats cal incloure i resulta necessari també considerar el parer, la visió, la perspectiva que tenen aquests diferents públics respecte al paper de l’Ajuntament en els diferents usos que se’n fa de la plaça.

Segons les entrevistes realitzades als propietaris dels bars de la plaça, extraïem com creuen que l’Ajuntament ha de fer complir la normativa, segons el Txema “l’Ajuntament té que vindre... i fotre canya al tema terrasses”, pel que respecta al metres que els hi pertoca de terrasses, als horaris de tancament... però tal com ens deixa clar “i

deixar treballar però complint les normatives que té l'Ajuntament que per això estan (...) "l'Ajuntament ha de ser més radical, deixar viure però amb aquest casos ser més durillo, si me foten una miqueta de canya... ja ho faré, si me dius així... ja ho faré", on entreveiem que si que l'Ajuntament ha de posar-se dur a l'hora de fer marcar la normativa però alhora els mateixos propietaris han de complir, s'han de conscienciar que hi ha una normativa i de que no poden fer el que volen, però clar, tal com diu el Txema "i deixar treballar"? però clar, primer respectant el paper regulador?

Pel que respecta al membre de la Plataforma "Farts del Soroll", creu que l'Ajuntament hauria de ser qui ha de regular els diferents usos al igual que les terrasses "la plaça fa tants metres, no? Viu tanta gent, vale, pues quants bars pot haver-hi? Quantes terrasses? Els veïns som incapaços de fer-ho perquè no tenim capacitat de decisió de res", per tant creu que s'ha de buscar un equilibri per part de l'Ajuntament, que ha de regular, davant la incapacitat d'organitzar-se dels diferents públics.

Segons el Manel de l'Associació de veïns, ens diu com "l'Ajuntament ha de tenir un paper de mediador, ja que "ell és qui organitza les festes, és ell el que ens diu totes les coses (...) L'Ajuntament té de regular lo que hi ha a la via pública, les terrasses i fer complir els horaris, eh? Això si, cal fer complir la normativa, tant per la mida de les terrasses com per l'horari que han de fer. Però per la resta, és que ho volen tancar tot!", també ens expressen que es senten oblidats per part de l'Ajuntament ja que abans hi havia el regidor de barri.

És per tant, que el paper que li correspon a l'Ajuntament segons les diferents visions dels diferents públics entrevistats és el de regular, el de fer complir la normativa, però tal com diu la Neus com a propietària de bar "últimament amb tot el que està passant està sortint bastant perjudicat, perquè moltes de les coses que passen són culpa de que l'Administració no actua com ha d'actuar. Llavors és el que passa, tenim uns caràcters que doncs... et donen una mica i n'agafes el doble i clar, si no s'actua i no, sembla que si no ens sancionen no estem d'acord". Està clar que es demana per part dels diferents actors un paper més actiu per part de l'Ajuntament, però i si ens sancionen? Clar, arriba un punt que han de fer "la vista grossa"? guanyen amb els permisos de terrasses que no interessa que tanquin bars ni terrasses? Han de ser més durs però després els han de deixar treballar? El que si que ens sobta és l'Alejandro, el paradista del mercat, que a diferència de l'actitud de "deixar fer" als locals, si que es sent, tal com diu

“l’Ajuntament no mos té molt de respecte, perquè clar, mos estan axuxant molt en que ho netegem tot molt bé”, per tant, a partir d’aquesta dicotomia d’actituds envers als diferents negocis, quin barri volem? Un barri aparador on cal fomentar la marca ciutat per atraure com més turistes millor? Més neteja per causar una bona imatge o pujar les taxes per treure més rendiment de l’ocupació de l’espai públic per part dels paradistes i terrasses?

Cal destacar l’aportació de l’Eduard, com a propietari de la pastisseria ubicada a la mateixa plaça, que ens diu com “l’Ajuntament ha arribat 50 anys tard. Clar, ara ja no els hi dóna temps, tenen uns drets adquirits i no els hi canviaran, més que res perquè el comerciant s’hi juga els quartos i l’altre a veure, ara si, el que porta aquí 50 anys ja sap que, ja sap on se posa vull dir...”. Per tant, el paper de l’Ajuntament és complicat, és difícil perquè ha d’acontentar al veïnat i ha d’acontentar als propietaris de negocis que paguen els seus impostos per tenir terrasses, però la percepció de tots els públics és la de respectar i fer respectar les normatives. Es respecten? Es fan respectar? Amb el respecte aconseguirem una millor convivència? Aquestes normatives beneficien al barri? Beneficien la convivència al barri? Beneficien per igual a tots els públics involucrats en el mateix us de l’espai?

La Montserrat, com a veïna, que ho sent, ho viu, que ens diu que l’Ajuntament “ha d’escoltar a uns i als altres”, serà d’aquesta manera que es podrà encaminar a donar resposta a les diverses necessitats detectades que són generadores de conflictes, atenent els interessos dels diferents públics. Però és la resposta de la Neus de qui surt perjudicat en aquests diferents usos que sen fa de la plaça que conclou:

“Tothom, tothom. Tant l’administració per mala gestió com el veïnatge per discrepàncies i baralles. Fins ara hi havia una tranquil·litat i una pau que ara se’ns ha vist alterada. S’ha vist alterada perquè hi ha gent que es queixa de sorolls i de coses que relativament són certes, però que penso que estan mal enfocades. Vull dir... no han d’anar veïns contra veïns, sinó pel perquè succeeix tot això, quan no s’apliquen realment les mesures preventives que s’han d’aplicar, penso que és així”.

Per tal de concloure, són moltes les maneres de percebre la finalitat de l’ocupació de l’espai públic per part de les terrasses, per als negocis i per als veïns “ens dóna vida”, però la Plataforma ens ha donat una visió diferent per poder entendre aquesta realitat des d’una altra perspectiva al igual que acceptable que la de diferents informants veïns, de la primera aproximació realitzada en la investigació duta a terme, que ens mostren

com el barri es va buidant de veïns per aquesta sobre-ocupació, pel soroll, entre d'altres... a uns els impossibilita la seva vida diària i a d'altres els hi agrada que hi hagi ambient, que hi hagi caliu... provocat en molts dels casos per l'experiència viscuda en el passat de les seves vides. Els veïns volen les seves festes, no volen perdre les seves tradicions, la seva cultura, la seva identitat..., però d'altra banda també se'ns planteja el fet de que tot es centralitza a la Part Alta havent-hi altres espais a la ciutat on poder realitzar diferents actes i així dispersar els diferents focus d'afluència de públic. Per als negocis i part dels veïns el major beneficiat és el barri, la ciutat de Tarragona, en definitiva, tothom; però d'altra banda, hi ha una part de veïns que no ho percep de la mateixa manera i que veu com la Part Alta, en aquest cas la Plaça del Fòrum s'està convertint en un "aparador turístic" on s'està creant un barri amb els paràmetres utilitzats de marca-ciutat deixant de banda un barri de veïns i per als veïns. Està clar que els públics que venen a gaudir d'aquest espai, ja sigui per oci, cultura, lleure, ja saben on van, ja saben el que és, ja saben el que hi ha, però el que realment ens preocupa es "és aquest el barri que volem?" Un barri per als turistes? Un barri per i dels veïns? On els nens puguin jugar? On tenir un poble on tothom es conegui dintre de la ciutat? On establir relacions de veïnatge? Com poder anar tots a una? Com poder conciliar els diferents usos?

5.3. Com es pot conciliar les diferents activitats de la plaça considerant els diferents interessos dels públics?

A través de les diferents entrevistes realitzades, els diferents públics han estat preguntats com farien per conciliar i trobar un equilibri entre els diferents interessos dels públics davant els diferents usos de l'espai públic que investiguem.

Els veïns entrevistats, manifesten que no hi ha solució, que és difícil, però que la guàrdia urbana ha de tenir un paper actiu en quant "a l'hora que sigui, llavors lo que ha de fer la guàrdia urbana és a aquesta hora... los que vegin allí que foten juerga pues dir senyors, aquí s'ha acabat la juerga i ja està". La solució que creuen és la de tenir un paper més coercitiu però d'altra banda, en els diferents conflictes que es manifesten a la Plaça que tenen a veure en els diferents usos que se'n fa, la Montserrat i l'Antonio com a veïns, no hi troben cap solució, segons ella "no n'hi ha" i la reflexió que ens fa és "a

viure, a viure que són quatre dies” i ens ressalta que per uns quants que fan soroll, durant uns dies de festa, no fa falta que “ho matis tot”, amb la vigilància i el control per part de la Guàrdia Urbana seria més que suficient.

Per part dels negocis, ens transmeten per una banda que “és tan fàcil com mantenir una coherència entre totes les parts implicades. Reunions, aclarir qui és el que ha de posar ordre i el que s’ha de respectar i que això es mantingui”. La Neus, en aquest cas, ja ens comenta que s’ha fet un pas, però que només s’ha escoltat a la part que es queixa i no s’ha fet una valoració per l’altra banda i creu que d’aquí venen les discrepàncies. Amb paraules seves, per tal de conciliar els diferents interessos, ens diu que “no cal prohibir, no cal prohibir... l’Ajuntament faci complir les mesures d’utilització de terrasses, d’horaris, de decibels de musica... ser una mica coherents en aquest aspecte”, per tant, d’altra banda, també fa menció del compliment d’una normativa. Aquest aspecte també el ressaltem a la resta d’entrevistats propietaris de negocis. Per fer complir normativa implica més control policial, segons ens expressa la Cecília “l’horari el té de marcar l’Ajuntament i la conciliació més que res és que hi hagi més control de la policia, no hi ha més”. Un dels propietaris de comerços que perduren al llarg dels anys i que han vist la transformació que ha viscut la plaça, l’Enric també ens expressa que la conciliació l’aconseguirem “marcant les normes que siguin i fer-les complir, les que siguin!” alhora fent menció que “amb les ultimes plataformes que hi ha aquí, pues és una minoria que resta una majoria, perquè les plataformes aquestes estan molt bé, tenen tota la raó del món de fer complir, però són gent, molts d’ells, que no han viscut l’altra cara de la moneda, que aquí no pujava ningú (...) i la Part Alta era territorio comanche”, per tant, defensa la posició que cal aplicar una normativa, que tots compleixin i que es faci complir. L’únic que la pot fer complir és l’Ajuntament, i per tant, a través del que s’ha anat comentant anteriorment, en aquesta conciliació l’Ajuntament té un paper clau, té el paper principal, de marcar i de fer complir. Veiem com es busquen mesures punitives, coercitives per part dels entrevistats que em estat comentant fins a aquest punt.

Pel que respecta a un dels propietaris de comerç, en aquest cas l’Eduard, que ha nascut a la plaça i a vist la seva evolució en el transcurs dels anys, a diferència de l’Enric, ens planteja que per conciliar els diferents interessos dels públics, “si ho sàpigues ja ho hagués fet (...) jo crec que tots arriben tard”. L’Ajuntament arriba tard en el sentit, que hagués d’haver mediat en aquests conflictes entre públics molt abans, segons l’Eduard “han arribat 50 anys tard”. Alhora que la resta, tampoc crec que hi hagi solució, tot i que

“es que jo veig als dos lícits saps? (...) tothom es queixa de lo seu”, on adopta una posició neutral i sense decantar-se cap a ninguna de les dues principals posicions confrontades, que són l’Associació de veïns i la Plataforma de Farts de Soroll, però que si fa referència, a que aquí la tasca, el paper de conciliador ha de venir per part de l’Ajuntament, com en la resta d’entrevistats, arribi tard o no, resulta ser l’ens públic el més adient per fer complir i regular l’espai públic, sempre escoltant a totes les parts implicades.

El representant de l’Associació de veïns, en aquest punt és molt clar, per conciliar el paper de l’Ajuntament ha de ser de mediador, ja que segons el Manel, “és ell el que organitza les festes, és ell el que ens diu totes les coses i és ell el que d’això (...) Cal fer complir la normativa, tant per la mida de les terrasses com de l’horari que han de fer. Però per la resta, és que ho volen tancar tot!”. L’entrevistat ens mostra dues postures confrontades, ja que per una banda, recorre al paper de mediador que ha de tenir l’Ajuntament però d’altra banda, han de fer complir la normativa però sense tancar-ho tot, veu la necessitat de regular l’espai que ocupen les terrasses, de regular els horaris... tot i que aquesta normativa ja la tenen, l’Ajuntament ja té la normativa, una altra cosa és si la compleixen o si l’Ajuntament la fa complir, o si s’adapta a la realitat que s’està vivint a ala plaça.

D’altra banda, el representant de Farts de Soroll, ens exposa que “L’ajuntament a de ser intermediari entre els veïns i els interessos econòmics (...) per mi la solució, és sentar-nos a una taula o lo que sigui i parlar-ne, parlar-ne els veïns, parlar-ne l’associació de veïns, els bars i restaurants i l’Ajuntament i intentar mirar, no sé, parlar, decidir-ho, no?”. Aquí ens ressalta la importància de reunir-se tots els públics, ja sigui veïns, com propietaris, com associacions... però amb l’Ajuntament d’intermediari, ja que com s’ha vist fins ara, els diferents públics encara no han trobat l’ocasió de reunir-se, parlar, buscar solucions, segons el Marc “no es tracta d’anar contra ningú (...) jo penso que en certs aspectes encara hi ha solucions i la qüestió és sentar-se i xerrar”. Sentar-se, xerrar... per mirar d’aconseguir un espai públic com a bé comú, on tots tinguin veu, però buscant un equilibri entre totes les parts, entre els diferents interessos dels públics.

Mentre es percebi la conciliació com a difícil, com a complicada, com a que no hi ha solució, com ens explica el Txema “difícil, difícil, pel tema de que sempre estarem els bars, per vida. Sempre estarem. Jo li vaig dir a un amic “és una guerra perduda”, els

bars sempre estarem”. Mentre creguem que és una guerra perduda no avançarem cap a possibles solucions, i és aquí on hi ha molta feina a fer, ja sigui per part de l’Ajuntament, com per part dels veïns, com per part dels negocis, dels comerços, etc. S’ha de conciliar, s’ha de trobar un equilibri, per al barri, per al seu barri per poder saber, per poder respondre, quin barri volem?

Per tal de concloure, a través de l’anàlisi de les diferents entrevistats detectem com hi ha dues maneres de veure la conciliació dels diferents usos de la plaça per part dels diferents interessos dels públics. Per una banda, reclamen el control policial, que faci complir la normativa amb un caràcter més punitiu i més coercitiu respecte als horaris, soroll, espai de terrassa... però d’altra banda, reclamen el fet de poder arribar a acords, així fan menció de la mediació, de sentar-se a parlar, de no anar contra ningú... Aquests dos punts de vista diferents, el que tenen en comú és el paper de l’Ajuntament, que és el que, segons ells, ha de regular, fer complir... es delega la responsabilitat de trobar solucions a l’Ajuntament i no són ells mateixos, els propis afectats, els que es plantegen que han de ser ells els que trobin una bona conciliació, un equilibri entre totes les parts per un bé comú, per un pro-comú. Cal considerar interessants models de “gestió comunitària” buscant un aprofitament sostenible dels recursos, tenint com a eix una comunitat organitzada que assumeix el compromís, la participació i la supervisió de la gestió, el mateix temps que genera amb consens, normes d’ús i mecanismes per fer front a possibles situacions de conflicte, diferenciant-se dels mecanismes que han estat creats pels models de gestió privada o pública. Les persones poden treballar eficientment en comú tot i que, per tal que funcioni l’ús comú, és necessari que es generin acords entre els diferents públics que en fan ús, envers les normes d’ús i d’aprofitament de la plaça com espai públic. Aquests punts resulten l’objecte d’atenció pel fet de poder enfocar l’espai públic (el seu valor i sentit) com un bé comú, donat que la seva gestió s’ha tornat complexa degut a les diferents circumstàncies, com l’existència de normes d’ús comú que no sempre són respectades, pel desconeixement d’aquestes, per tal d’assolir com a fi últim, el bé col·lectiu. Són ells mateixos que han d’adoptar un paper més actiu, i per tant, no confiar de l’Ajuntament en que trobarà les millors solucions, són ells els que es veuen afectats, els que tenen conflictes, per tant, han de ser ells mateixos els que, a través del respecte, d’acords, de negociacions, de mediacions... puguin arribar a trobar un equilibri i veure el barri, la plaça com a un bé comú on siguin ells els principals protagonistes, els protagonistes del barri que realment volen.

6. Conclusions

En la ciutat post-moderna com a ciutat acollidora, que designa la categoria que caracteritza una ciutat com Tarragona, comprovem que la finalitat principal de la seva reforma urbana és la de seduir als visitants, als turistes, als agents de negocis, la gent de la cultura, de la ciència, de l'art, de l'espectacle... tal com ens assenyala Hannerz (1998), on els protagonistes del que anomena "la ciutat mundial", que demostra la centralitat d'una ciutat, els que tenen un paper primordial són els turistes que acaben de fer rendible la ciutat de les inversions multimilionàries que s'han dut a terme. Per la qual cosa, podem dir, com els "mimats" són els visitants a diferència dels locals que queden rellevats en un segon pla.

Podem afirmar com el model de creixement urbà actual, en aquest cas incloem Tarragona, comporta un increment de varies dinàmiques que generen la conversió de l'espai públic en un espai de consum, que implica el desenvolupament de polítiques públiques encaminades a la privatització, generant processos d'elitització, convertint en aquest cas, la Plaça del Fòrum en un espai d'oci, en un espai exigü, en un espai en que has de consumir per poder gaudir-lo.

Pel que respecta al conflicte, segons Beck (2006) que ens aporta el seu concepte de la "societat del risc", ja que és un dels riscos de la societat contemporània. Els perills i els riscos són produïts per decisions socials, que depenen de decisions adoptades des de diverses institucions socials (públiques o privades). El fet que les decisions generin perills duradors (i que generin també beneficis econòmics) té un destacable significat polític: les garanties de protecció (seguretat) són refutades públicament, amb la qual cosa sovint es posa en dubte la legitimitat dels que prenen les decisions. Les decisions s'argumenten amb promeses d'utilitat econòmica, tècnica o social, i estan sotmeses a unes normes que han de garantir el seu control. Sovint es constata que els sistemes normatius establerts no aconsegueixen les seves exigències de control, i a més a més, aquests aspectes acostumen a quedar al marge dels debats públics. Es constata també l'existència de diverses i diferents percepcions sobre les conseqüències i els perills. Això fa que l'intent d'organitzar i establir prioritats sigui molt difícil. La contradicció entre promeses de racionalitat i control i l'aparició dels conflictes, revitalitza les demandes

ciutadanes amb reclamacions, moviments civils, etc., contra les coalicions d'interessos i burocràcies institucionalitzades, sovint amb capacitat repressora.

Cal destacar el caràcter passa-volant d'una part significativa de la població, pel que respecta als diferents fluxos que es perceben en l'espai públic estudiat, on cal tenir present, a banda de la significació de ciutadà, les categories de usuari-urbà i la de turista-visitant, les designacions que se'n fan del "nosaltres" i els "altres", les diferents accions que s'han promogut per l'Administració Pública per tal d'acollir els diversos usos que es fan de la Plaça del Fòrum, ressaltant el seu grau de tolerància pel que fa als processos d'apropiació i de privatització de l'espai públic. La manca d'ordenació, rigor i supervisió per part de l'Administració Pública ens genera aquesta diversitat de conflictes d'interessos per part dels diferents públics que fan ús de la plaça, pel que respecta a la sobre-ocupació de la plaça per part de les terrasses, per la preservació del patrimoni històric, per la imatge pública de la ciutat i pel descans dels veïns. Amb això, podem confirmar la nostra hipòtesis plantejada inicialment en tant que "els espais públics per antonomàsia són cobejats per la ciutadania amb la seva funció de lloc de trobada, però trobem que l'ens públic i el sector mercantil han convertit aquests espais en espais de privatització, en espais de consum, on entren en joc els interessos dels diferents públics". Al llarg de l'estudi, comprovem com és per tant l'Administració Pública la que permet aquest gran ventall d'usos per a benefici propi i exclusiu dels sectors mercantils i dels visitants-consumidors, la qual cosa provoca malestar i diversos conflictes detectats.

Cal fer una distinció entre interès comú i interès col·lectiu, confirmant l'aportació de Rabotnikof (2005), posa en evidència que en un espai com el de la Plaça del Fòrum, pertanyent a una ciutat post-moderna i travessada per aquests fluxos i tota aquesta presència d'actors aliens, el concepte de bé comú queda desdibuixat, perquè el bé comú és el bé de totes aquelles persones que formaven part del comú, de la comunitat, però avui dia, estem davant d'una realitat heterogènia composta per persones (moltes d'elles alienes a la comunitat tarragonina) que fan usos diferents, alternatius... on s'esdevenen situacions de confrontació i difícilment negociables i és en l'espai d'estudi que s'hi detecta la manca de plataformes de negociació i una tasca de regulació i de control més estricta per part de l'Administració local, que impossibilita la resolució dels conflictes manifestats.

Quin barri volem? Quina plaça volem? Zygmunt Bauman és qui ens aporta pistes per poder donar-hi resposta:

“Si no existeix una bona solució per a un dilema, si ninguna de les actituds sensates i efectives ens apropen a la solució, les persones tendim a comportar-nos irracionalment, fent més complex el problema i tornant la seva resolució menys plausible”.

7. Bibliografia

- ARENDT, H. (1972), *La crise de la culture*. Paris, Ideés. Gallimard.
- ARENDT, H. (1993), *La condición humana*. Barcelona: Paidós.
- BECK, U. (2006), *La Sociedad del riesgo: hacia una nueva modernidad*. Paidós. Barcelona.
- BORJA J.; MUXÍ, Z. (2000), *El espacio público, ciudad y ciudadanía*, Barcelona, Ed Electa.
- BORJA, J (2001),“La ciudad del deseo” En Carrión (coord y comp.). A: *La Ciudad construida. Urbanismo en América Latina*. FLACSO Ecuador.
- BORJA, J. (2003), *La ciudad conquistada*. Madrid, Alianza.
- CARRIÓN, F. (2007), “Espacio público: punto de partida para la alteridad”. A: SEGOVIA, O. *Espacios públicos y construcción social. Hacía un ejercicio de ciudadanía*. Santiago de Chile, SUR.
- CASTELLS, M. (1998), “Espacios públicos en la sociedad informacional”. A: SUBIRÓS, P. (ed.), *Ciutat Real, Ciutat Ideal. Significado y función en el espacio urbano moderno*. Barcelona: Centro de Cultura Contemporànea de Barcelona.
- DELGADO, M. (2014), “De la ciudad concebida a la ciudad practicada”
- GUILLAMÓN, I. (2008), *La producción del espacio público. Fundamentos teóricos y metodológicos para una etnografía de lo urbano*. Revista d’antropologia i investigació social. (con)textos, nº1. UB.
- HABERMAS, J. (1984), *Mudança estrutural da esfera pública*. Rio de Janeiro, Tempo Brasileiro.
- HANNERZ, U. (1998), *Conexiones transnacionales*. Ed. Cátedra. Frónesis. Universitat de Valencia.
- HARVEY, D. (1989), *The Urban Experience*. Oxford: Basil Blackweel.

LINSALATA, L. (2014), “Tres ideas generales para pensar lo común. Apuntes en torno a la visita de Silvia Federici”, a Raquel Gutiérrez Aguilar, *Ecos de la visita de Silvia Federici a México en el otoño de 2013*. Rivista telematica di studi sulla memoria femminile, núm. 25, Italia, Università Ca’Foscari Venezia, pp. 134-138. <http://studylib.es/doc/7434167/ecos-de-la-visita-de-silvia-federici-a-m%C3%A9xico-en-el-oto%C3%B1o...>

LOW, S. (2005), Transformaciones del Espacio Público en la Ciudad Latinoamericana: cambios espaciales y prácticas sociales. *Bifurcaciones*, n. 5.

OSTROM, E. (2011), *El gobierno de los comunes. La evolución de las instituciones de acción colectiva*, México, FCE, UNAM, IIS.

PUJADAS, J.J.; COMAS, D.; ROCA, J. (2004), *Etnografía*. Editorial UOC. Barcelona.

PUJADAS, J. J. (2005), ¿Ciudades acogedoras? Transformaciones urbanas, imaginarios y actores sociales, XVI Congreso de Estudios Vascos. Bilbao, pp. 365-373.

RABOTNIKOF, N. (2005), *En busca de un lugar común. El espacio público en la teoría política contemporánea*, México, Instituto de Investigaciones Filosóficas-UNAM.

RAMÍREZ KURI, P. (2003), “El espacio público: ciudad y ciudadanía. De los conceptos a los problemas de la vía pública local”, en K. P. Ramírez, *Espacio Público y Reconstrucción de Ciudadanía*, México, Miguel Ángel Porrúa- FLACSO México.

RAMÍREZ KURI, P. (2009), *Espacio público y ciudadanía en la ciudad de México. Percepciones, apropiaciones y prácticas sociales en Coyoacán y su centro histórico*. México, UNAM-IIS. PUEC/ Miguel Ángel Porrúa.

RAMÍREZ KURI, P.(2010), “El resurgimiento de los espacios públicos en la ciudad de México. Diferencias y conflictos por el derecho al lugar” a Ramírez Kuri, Santos, M. (1986). *Espacio y Método*. Geocritica. Cuadernos Críticos de Geografía Humana. Barcelona: Publicacions i Edicions UB, N°65

SAFA, P. (1998), *Vecinos y vecindarios en la ciudad de México : un estudio sobre la construcción de las identidades vecinales en Coyoacán, D.F.* Centro de Investigaciones y Estudios Superiores en Antropología Social, Universidad Autónoma Metropolitana. Iztapalapa, Mexico.

SOJA, E. (1985), “La espacialidad de la vida social: hacia una reteorización transformativa”; Cap. 6, a: Derek Gregory y John Urry, eds. (1985), *Social Relations and Spatial Structures*, Londres: Macmillan. (Traducción: H. A. Torres).

SORKIN, M. (ed.) (2004), *Variaciones sobre un parque temático, la nueva ciudad americana y el fin del espacio público*. Barcelona, Gustavo Gili.

Webgrafia:

Condicions per autoritzar l'ocupació de la via pública amb terrasses (2013) <https://seu.tarragona.cat/documentPublic/download/11538>

Ordenança general de convivència ciutadana i ús dels espais públics de Tarragona (2013) <https://seu.tarragona.cat/documentPublic/download/5546>

Annexos

Annex 1. Imatges mostrades als informants

Annex 2. Codificació informants de les primeres aproximacions

Informant- (Sexe, Edat, Residència)

I-1 (H,50,SI) “Cal aturar les llicències de nous bars i restaurants. Ja no s’hi cap de tantes terrasses”.

I-2 (H,50, SI) “La vida al barri s’ha tornat impossible, i la falta de descans perjudica la nostra salut”.

I-3 (D, 50, SI) “Moltes famílies estan marxant, cansades de no poder tenir un mínim de qualitat de vida. Volem això? Un barri sense veïns?”.

I-4 (H,40,SI) “Ja no hi ha lloc per jugar tranquil·lament, per asseure’s sense haver de consumir i per relacionar-nos”.

I-5 (D,60,SI) “Viure aquí és un patiment, sobretot a l’estiu, hi ha molt de soroll. Les festes s’haurien de repartir per tota la ciutat”.

I-6 (H,60,SI) “Hi ha molta massificació de terrasses, moltes vegades no s’hi pot ni caminar, les terrasses ho envaeixen tot, és una vergonya que es permeti”.

I-7 (D,30,SI) “Estic molt tranquil·la, la zona és meravellosa, sempre hi ha ambient i sempre hi trobes gent que coneixes. M’agrada veure la plaça plena, això és bo per a la ciutat”.

I-8 (D,20,SI) “Si que hi ha moltes terrasses, però aquesta és una plaça històrica que visita molta gent”.

I-9 (D,40,SI) “Fa molts anys que visc aquí i cada vegada anem a pitjor, ja no es respecta res. El que més em molesta és veure com els nens pugen i baixen de les restes com si res”.

I-10 (H, 30,SI) “M’agrada tenir el mercat els dissabtes, tens productes de proximitat i quan acaben recullen i tot bé, els de neteja ho deixen tot net. Si vius en alguna altra zona de Tarragona també hi ha altres coses que et molesten, com els cotxes, el trànsit...”

I-11 (H,60,SI) “Els locals no compleixen els horaris, ni els espais que tenen assignats per muntar taules, quan hi ha més afluència de públic també trobem a faltar més recollida d’escombraries, tot queda més brut i com a veí no ho vull, nosaltres no som els que embrutem”.

I-12 (D,40,SI) “Hi ha saturació de bars. Caldria reduir l’horari nocturn i que es controlin les llicències que es donen”.

I-13 (D,30,SI) “Si que la plaça està plena sempre de gom a gom, sobretot els caps de setmana a l’hora del vermut i a l’estiu, això dona vida si volem una ciutat viva”.

I-14 (D,30,SI) “M’assec a prendre alguna cosa amb les amigues a fer el cafè. Els nostres fills juguen, tenen molt d’espai i nosaltres des d’aquí els vigilem. No hi ha bancs per asseure’s sense que hagi de consumir, no ens queda d’altra”.

I-15 (H,40,SI) “Volem un barri on el principal patrimoni siguin les persones. Cal recuperar la plaça per a tothom”.

I-16 (D,50,SI) “L’excés de terrasses i de festes ens perjudica amb la convivència amb la resta de veïns. Perquè tot s’ha de celebrar aquí dalt, a la Part Alta?”.

I-17 (H,60,SI) “L’Ajuntament dona moltes llicències, això ens va bé, que vinguin turistes. Tarragona té molt de patrimoni i se li ha de treure profit”.

I-18 (D,80,SI) “Hi ha altres zones de la ciutat amb molt de moviment, soroll de cotxes i enrenou. Aquí visc i aquí viure, amb els meus veïns”.

I-19 (D,40,SI) “El pitjor és per festes de Santa Tecla. Ens haurem de plantejar altre cop si anem a casa d’algun familiar o hotel durant els deu dies de festa”.

I-20 (D,40,SI) “Veig com dia a dia el barri es despobra de veïns per col·locar-hi apartaments turístics com a negoci”.

I-21 (H,70,SI) “Si als locals d’oci i de restauració hi sumem els pisos turístics, al final el barri es quedarà sense veïns, perquè es va buidant”.

I-22 (D,40,SI) “El barri s’ha convertit en un aparador per als que venen de visita, ple de bars. Són els de fóra els que venen a passar-s’ho bé, mentre nosaltres som els grans oblidats de l’Ajuntament”.

I-23 (D,30,SI) “Tarragona està morta, aquí és dels pocs llocs on hi ha gent”

I-24 (D,30,SI) “A l’estiu, molts dies entre setmana sobretot per festes, marxo a casa dels meus pares uns dies. Aquí no puc descansar i treballo tota la setmana. Però els caps de setmana sempre estic per aquí, m’agrada la zona”.

I-25 (H,80,SI) “La vida dels veïns molts cops es fa impossible, però és aquí on hem nascut, on tenim nostra casa, els nostres amics de sempre”.

I-26 (D,50,SI) “El mercat fa molts anys que es fa a la plaça, però jo moltes vegades ja no hi compro, hi ha dissabtes que està ple... i més quan hi ha turistes que embadalits s’ho miren tot i no paren de fer fotografies”.

I-27 (D,40,SI) “L’Ajuntament ens ha deixat la plaça com a comerç pur i dur, acabarà que no tindrà vida real”.

I-28 (H,50,SI) “Quan pleguen tots els paradistes, molts d’ells deixen la plaça amb restes de tot el mati. Això dóna mala imatge dels veïns i no som nosaltres els que ho deixem tot brut”.

I-29 (D,40,SI) “Tota la fruita i la verdura la compro al nostre mercat. Els dimecres i dissabtes tenen les parades i la majoria dels venedors són productors també, o sigui, que tens producte ecològic, de proximitat al costat de casa”.

I-30 (D,60,SI) “Està clar que hi ha una invasió de cadires quan sol hi havia hagut un bar a la plaça, La Queveda”.

I-31 (D,30,NO) (cambrera) “Com més festiu, més feina hi ha. D’alguna cosa hem de viure, a l’estiu la gent s’espera per trobar taula, això senyal que els hi agrada”.

I-32 (D,30,NO) “Ens encanta la plaça, nosaltres podem prendre alguna cosa tranquil·lament mentre els nens juguen”.

I-33 (H,50,NO) “Surto a passejar amb la meva dona, però ho fem abans de les 12. Els caps de setmana al migdia és impossible caminar i passejar tranquils, entre el mercat i els bars...”

I-34 (H,60,NO) “Normalment venim a la Part Alta, ens atreu molt a diferència de la resta de la ciutat. Si venim amb la família és molt costós trobar una cadira per seure-hi”.

I-35 (H,30,NO) “Si vols fer un bon vermut a l’aire lliure és aquí. Sempre quedo amb amics, molts d’ells viuen per aquesta zona compartint pis”.

I-36 (H,30,NO) “La plaça de la Font és per als turistes, aquí a la plaça hi ha més gent de Tarragona, els d’aquí”.

I-37 (D,40,NO) “És una plaça per als nens, no hi ha perill, ni cotxes ni res. Podem estar tranquils, desconnectant una mica”.

I-38 (D,50,NO) “El tema pàrquing està fatal, costa molt trobar aparcament si no vols pagar una fortuna al pàrquing soterrat. Ens agrada venir, per passejar i per distreure’ns però el cotxe l’hem de deixar molt lluny, fora de les muralles i també és zona blava”.

I-39 (H,40,NO) “Arribar a la plaça amb cadira de rodes és missió impossible, si no ets vei no tens accés”.

I-40 (D,50,NO) “Ja s’estan passant, utilitzen de cadira el mobiliari urbà. Posen coixins a sobre del mur com si fos seu! No podem seure a cap banda sense gastar”.

I-41 (D,50,NO) “No tens lloc per seure, ni bancs, ni res de res. Si vols seure has de consumir a alguna de les seves terrasses. Sol hi ha dos bancs i queden apartats”.

I-42 (H,50,NO) (propietari negoci) “Moltes vegades necessitem muntar més taules perquè estem plens, és el nostre negoci, d’això vivim molts de nosaltres, per això paguem. Han de sortir els números per poder pagar el lloguer”

I-43 (D,40,NO) (turista) “La plaça és màgica. És tot un plaer poder fer una canya al costat d’aquestes restes amb tanta història”.

I-44 (H,50,NO) (propietari negoci) “No hem molesta que hi hagi mercat, ens respectem els uns als altres”.

I-45 (H,60,NO) “Fa molts anys que surto a caminar per aquesta zona i això s’ha tornat descontrolable, cada vegada és pitjor”.

I-46 (D,20,NO) “Aquí ens trobem tots els amics els caps de setmana, estem aprop de molts bars si despres volem menjar alguna cosa. M’agrada que hi hagi gent, ambient, seria molt avorrit estar nosaltres sols”.

I-47 (D,20,NO) “És el lloc ideal per sortir amb els amics, tens de tot a prop, bars, pubs, terrasses, restaurants...”

I-48 (H,30,NO) (cambrer) “Quan falta poc per tancar, hem d’avisar a la gent que encara està asseguda. Surten tard de sopar i venen a fer una copa tranquil·lament. El propietari aquí està perdent diners si retallen hores de tancament de terrasses”.

I-49 (H,30,NO) “És dels pocs llocs a Tarragona que hi ha ambient, i molts cops ens veiem obligats a vindre-hi si volem veure moviment. No hi ha cap altra alternativa d’oci”.

I-50 (D,40,NO) “Lamentablement s’està convertint en un Port Aventura, perden l’essència del barri i fan la vida diària dels veïns una odissea. Festes i festetes sense cap pla alternatiu, tall de carrers per als veïns i vehicles d’emergències...”

I-51 (D,40,NO) (turista) “Ens ha sorprès molt, hi ha molt d’ambient. Moltes terrasses, està bé per fer un descans de la visita, perquè tot el que volem visitar està al voltant, a prop”.

I-52 (D,30,NO) “M’agrada molt l’ambient que es viu, molts es coneixen de tota la vida. És com un poble dintre de la ciutat”.

I-53 (D,30,NO) “Quan pugem a fer el vermut, aprofito si hi ha mercat per comprar, tenen molta varietat i és més de proximitat, més natural que al súper”.

I-54 (H,40,NO) “És l’espai de la ciutat per excel·lència, ve més la gent d’aquí, els turistes passen, fan fotos, però tenen més tendència a entaular-se a altres places del voltant”.

I-55 (H,40,NO) “El mercat facilita la vida als veïns, no s’han de desplaçar per anar a comprar”.

I-56 (H,30,NO) “Quan hi ha molts nens jugant acaben molestant quan se’ls hi va la pilota a la zona de taules. Els pares aquí els deixen sols jugant, així no els molesten”.

I-57 (H,50,NO) (pagès) “Nosaltres volem continuar venint aquí, és el nostre negoci. però ens ho haurem de plantejar, l’Ajuntament ens puja les taxes i nosaltres no podem pujar molt els preus sinó no vendrem. Aquestes són les taxes més altes que es paguen a la ciutat”.

I-58 (D,50,NO) (pagesa) “ Les taxes que paguem per metre quadrat son molt altes, ens diuen que és en concepte de neteja i seguretat. Però precisament els veïns de la Part Alta no s’han vist compensats per la seva pèrdua de qualitat de vida per l’augment de terrasses, bars, sorolls... caldria compensar els guanys que representa aquesta pèrdua de qualitat de vida, mantenint el mercat de pagès”.

Annex 3. Entrevistes

Plataforma Farts de Soroll _ Marc

P. Bona tarda, primer de tot ja t'he ubicat una mica sobre el meu tema d'investigació i que et sembla si m'expliques que et transmet la plaça? Quines sensacions et transmet?

R. Bé, jo crec que la plaça del Fòrum al menos en aquestes dates encara depèn molt de la hora que hi vaguis, si vas al migdia o a la tarda o així, doncs el que veus és... a mi lo que em transmet és, òstia, bars i terrasses, no? Un bon lloc per prendre una canya, fer un vermut o el que sigui. Això és el que em trasmet així en primer moment. En dies d'estiu, vermuts o així, et transmet pues... és un lloc bonic per fer un vermut però està massificat, no? Llavors, doncs a mi em transmet molta gent i... potser abans no però ara potser massa jaleo no m'acava de fer el pes. Però també depèn molt de l'horari en què vaguis, no? Perquè si vas un dimecres al mati o un dissabte al mati a primera hora, a primera hora tens un mercat, per tant, un en principi s'estableixen relacions de veïnat. Hi ha un mercat on vé gent a comprar i si arribes a les 2, a les 3 de la nit un dia que s'hagin allargat els bars doncs... pau i quietud. Té molts registres aquesta plaça, suposo com totes, no? En el transcurs del dia i de la època... però és una plaça petitona, molt acollidora jo penso. De la Part Alta és de les poques que té una llum que té poques places a la Part Alta i doncs... un espai àmpli que s'obre, si arribes pels carrerons i així doncs... te transmet aquesta amplitud no? Una miqueta això, no? Com a sensacions eh? Vamos, últimament el que jo crec que més d'allò és, clar, jo he vist llavorens... em transmet massa, massa bars, massa jaleo, una miqueta això.

P. Tenint en compte els diferents usos que ja m'has estat comentant una mica... que en penses de lo polifacètica que és la plaça?

R. De la diversitat?

P. Si, de la diversitat de usos que se'n fa a la plaça?

R. Em sembla molt bé, o sigui la diversitat d'usos... per mi l'espai públic és això, un espai per tots i totes, pels que transcorreixen per la plaça, visquin o no visquin. I de fet, penso que la plaça del Fòrum és una plaça molt viva perquè això no? Dos dies a la

setmana tens un mercat de verdures, fruites, verdures i així... és a més a més on abans hi havia l'antic mercat. A la Part Alta hi havia mercat, no només de verdures sinó de peix, de carn, etc. i de fet l'espai públic està per això, està per fer-lo servir. Ara, el que s'ha produït avui dia és un "mono-cultiu". La plaça del Fòrum és un mono-cultiu de... no et diré restauració perquè restaurant, restaurants no n'hi ha cap. Son tots bars o així de pica-pica, de vermut o així. Lo que hi ha és un mono-cultiu de bars i terrasses. L'espai públic... el problema de la Plaça del Fòrum és que l'espai públic s'ha reduït, perquè si ens fixem amb...tres quarts parts de la plaça o més, estan ocupades per terrasses. Menys quan hi ha el mercat i després l'espai central que no hi ha terrasses perquè és patrimoni, bueno, van haver-hi terrasses, el que passa és que els de Patrimoni i l'Arqueològica i no sé que, van dir "home, aquí no que això és Patrimoni". Per tant, el que hi ha hagut per mi, és una ocupació, un monopoli de les terrasses i dels bars de l'espai públic. Els nens gairebé ja no poden jugar, sort dels gitanos de la plaça que estan allí jugant, però jo he vist com dueños de bars truquen a la urbana queixant-se de que els nens juguen a la pilota, xuten a les taules i cadires i molesten als clients. Ara que passa, que els nens i nenes ja no poden jugar a pilota? No? Per lo demás, a mi me sembla perfecte, vull dir... l'espai públic està per utilitzar-lo i m'encanta que... Bueno, l'home de l'acordeo ja el tinc massa avorrit, però l'home de l'acordeo que està allí guanyant-se la vida, m'encanta que ballin el swing, m'agrada que és faci, no sé... per l'11 de setembre es fan coses... vull dir... l'espai és una plaça i l'espai públic s'ha d'utilitzar per realitzar activitats i, a mi personalment, si són sense ànim de lucre millor. És a dir, gent que ocupa el carrer per fer activitats o el que sigui, el que veiem ara és com tots són terrasses i a més a més, és per a un ús privat i per a un benefici privat, que això és lo xungu.

P. Aquí, volia preguntar-te... qui surt beneficiat d'aquests usos?

R. Des del meu punt de vista, és a dir, per mi hi ha lloc per tot. El problema d'això és l'equilibri i un barri, una plaça és com un ecosistema, no? Llavors hi ha d'haver un equilibri de tots els elements que hi ha, no? Això que... "és que esteu en contra de tot, esteu en contra de no sé..." Jo són el primer que baixo que em fat el cafè amb llet, o que al vermut em vaig a fer el vermut, o que a la nit em vaig a fer el vinet, bueno a la plaça del Fòrum no... perquè amb els preus que hi ha, tampoc això... però... perquè anava? Clar el que estem veiem ara és que hi ha dos grans elements beneficiaris, un són els propis bars i restaurants o terrasses, i l'altra l'Ajuntament que cobra un pastizal per tenir

terrasses, no? En canvi, que veiem? Com la gent del barri no té espai per jugar o no té espai per fer activitats, no té espai per... Bueno, fins al punt de que hi ha un pedrís a la plaça, hi ha un pedrís que és un espai públic que està ocupat per bars i que... jo ho he vist això eh? Dones que estan allí menjant-se les seves pipes, bueno que ara també posarien multes per menjar pipes però bueno... que estaven allí menjant i començar a muntar les terrasses i anant-les fent fóra. Educadament perquè moltes vegades són gitanos i llavorens... s'han de portar bé, eh? Es que els gitanos per exemple, a la plaça de la Font o a la plaça del Fòrum ja no tenen els bancs allà on se socialitzen o xerren i estan allí hores d'allò... no, ja no hi ha aquest espai. S'han de sentar a bars o anar a les escales de la catedral, per exemple, o el que sigui, perquè ja no hi ha cap espai, els bancs són... Bueno, a la plaça no n'hi ha, n'hi ha al final allí on hi ha l'Arqueològica i estan completament envoltats per terrasses, no? Llavorens clar, els dos beneficiaris majoritàriament són l'Ajuntament i els bars. I per això que et deia que hi ha com un mono-cultiu perquè la gent del barri no pot gaudir de la plaça, sinó consumeixes no pots gaudir de la plaça i òstia, no sé... Jo penso una mica així. I ja et dic, per mi el problema és aquesta manca d'equilibri, és a dir, jo no sóc de la Part Alta, jo sóc de Torreforta, també és un barri molt diferent... però quan vaig arribar aquí a la Part Alta i a la plaça del Fòrum, a la plaça hi havia 4 bars amb 4 terrasses, ara n'hi ha 17 bars amb 17 terrasses i cada vegada, clar, els bars que fan? Pues ocupen més espai. Ja no em fico amb la legalitat o el que han d'ocupar o el que deixen d'ocupar... és a dir, que és que clar, hi ha 17 bars i competeixen per un públic que si que ha augmentat perquè la moda del vermut o la moda d'anar a la plaça és de fa 3 anys o així, abans no ho era. Però clar, es que hi ha 17 i el problema és aquesta manca d'equilibri. Cal? això que deia dels usos... perquè nosaltres no som capaços però l'Ajuntament lògicament en tot cas que hauria de ser qui, vale, la plaça fa tants metres, no? Viu tanta gent, vale, pues quants bars pot haver-hi? Quantes terrasses, no? Jo que sé. S'hauria de... els veïns som incapaços de fer-ho perquè no tenim capacitat de decisió de res, ni d'organitzar-nos tampoc però si que l'Ajuntament hauria de mirar aquestes coses, no? Perquè el que s'ha produït és que ha entrat un espècie invasora en aquest ecosistema i s'ho està carregant tot, és que ja no pots fer res més. Això que fa? No només ocupa l'espai públic sinó que ocupa l'espai, tu pensa que a les 6 del mati comencen a venir els camions de la brossa, a treure el vidre dels bars perquè tenen els contenidors aquests petits, comencen a fer soroll, comencen a muntar les terrasses a no sé quina hora, després s'ajunten tot lo que dèiem abans, l'ocupació de l'espai públic pels que fan swing o els que d'allò, que a mi

em sembla molt bé, i després ja omplim, jo que sé, de 1 o de 12 a 4 un jaleo allí clar, multitud de gent a la plaça que fa el vermut. Jo visc en un primer, clar, i tens un moment de descans que moltes vegades no pot ser, o passa la Setmana Santa o passa lo que sigui, i després ja ens juntem amb el barullo de la nit fins a les 2 de la matinada a l'estiu, entre setmana a la 1, que a veure, que ja et dic, jo sóc el primer que d'allò però clar, si tens 4 terrasses no és lo mateix que si en tens 17, i el soroll d'allò. I això, si compleixen l'horari, perquè moltes vegades... llavors és una ocupació total, es que tot gira al voltant d'això, no? I això és un canvi que a tingut la plaça en aquests últims 4 anys no més. I a mi que no em diguin que "de tota la vida a la Part Alta", bueno, jo no sóc de tota la vida, me da igual, saps? Jo visc ara, porto uns quants anys vivint aquí i el canvi a sigut brutal.

P. Clar aquest canvi l'has viscut...

R. Clar, a veure, la Part Alta dels anys 80 o dels principis dels anys 80 a ara ha canviat molt, i moltes coses per bé però tampoc és blanc i negre, no les coses? Vale, em millorat en molts aspectes però... òstia, volem aquest tipo de barri? Per mi la pregunta és aquesta? Quin model de barri volem? Si volem un barri on només, bueno, sigui un aparador hi hagi els bars, restaurants, terrasses i 4 pijades i... la gent marxa perquè els ritmes no els pot assumir, pos... Bueno, mirem el món capitalista, per tant, ara... potser és molt així però... és allò, qui és el que fa negoci ara? El turisme, no? I en aquest país és lo que tira, doncs ara que podem treure benefici de muntar les terrasses no sé que, pam, pues venga! Sense parar a pensar que res, ni que aquí viu gent, ni quin barri volem? Volem això de veritat? I això està fent per exemple, que a la plaça molta gent marxi i això... ja te pot dir el senyor Rovira lo que vulgui, el de l'Associació de veïns, que ell viu a un edifici amb aire condicionat i tot, però els que no podem tenir aire condicionat que vivim de lloguer, clar, és que és un soroll com a continuo i es algo que se't fica aquí i, penso que això es podria... això, re-equilibrar, l'objectiu seria re-equilibrar, que tothom estigui bé. Es que si a més a més hi ha 17 bars i no sé quants, 6 o 7, no me'n recordo, parla amb els mateixos dels bars, estan de traspàs, perquè los huevos de oro no dan para tanto. Si es que no dona per tant. Llavors, perquè no n'hi ha 8, no sé, 4, 8, no sé i tothom es pot guanyar bé la vida, i els treballadors que treballen en aquests bars que cobren una misèria que estan explotats poden viure millor, i aquests propietaris poden guanyar-se uns calerons més millor. Però som incapaços de pensar aquestes coses, no?

P. Molt bé, ara em comentaves de trobar un equilibri, per tant, com creus que s'ha de conciliar, trobar aquest equilibri entre els usos que se'n fa de l'espai tenint en compte els diferents interessos dels públics que hi formen part?

R. Clar, el poder que tenen uns veïns, i més aquests veïns no estan organitzats és res comparat amb l'Associació de bars i restaurants, l'Ajuntament que no fa d'intermediari i l'Ajuntament es part afectada. Aquesta idea de que l'Ajuntament a de ser intermediari entre els veïns i entre els interessos econòmics, bueno, aquí hi ha interessos econòmics i hi ha gent que hi viu de moment. Doncs, per mi la solució és, bueno, sentar-nos a una taula o lo que sigui i parlar-ne, parlar-ne els veïns, parlar-ne les diferents associacions de veïns que hi ha, que no sé quantes hi ha, 5 a la Part Alta, però a la plaça qui afecti a la Plaça del Fòrum, els bars i restaurants i l'Ajuntament i intentar mirar, no sé, parlar, decidir-ho no? Perquè si els veïns fóssim capaços, plantar-nos i bueno, fins aquí! Per exemple, recuperar l'espai públic, fent no sé, recuperant el pedrís aquest o no sé, es podria fer de moltes maneres, però bueno, penso que no es tracta d'anar contra, es que, no es tracta d'anar contra ningú, bueno em arribat a aquest punt... jo penso que en certs aspectes encara hi ha solucions i la qüestió és sentar-se i xerrar i mirar, òstia pues... per exemple, els locals a la plaça, tots els locals que hi ha són molt petits, vale? Perquè solien ser baixos de cases, que solien ser l'entrada del carro no? O del que sigui i són espais molt petits. Llavors, clar, si un local té a l'interior 20 metres quadrats, siguin 20 o 30 i després a fóra tens cent i pico de terrassa clar, això no té cap sentit... Jo penso que és buscar, si més no, un intent d'equilibri i en aquest punt ara, qui ho pot fer, vist la incapacitat de la gent i d'això és l'Ajuntament, ara per ara. Limitant, sentant-se a d'allò "doncs home, a mi no me treguis la terrassa", bueno, pues te la redueixo una miqueta jo que sé. I si el mercat es regula sol, per l'oferta i la demanda pues no sé, tard o d'hora algun d'aquests bars anirà tancant, perquè ja et dic, la meitat estan en transpas. Es que... no dóna per tant. Jo penso, per exemple, en Farts del Soroll, a mi hi ha moltes coses que no... no puc estar d'acord o per exemple el tema de festes que abans se m'ha escapat a mi, les festes, 15 dies de festa les aguanto perfectament, sóc el primer que vull anar de festa però el problema es tot aquest continu, no? I per exemple, tampoc té cap sentit que centralitzin totes les festes a un punt de la ciutat... Llavors és, una descentralització de les coses, per exemple, la ciutat és molt gran i un re-equilibri amb una reducció..., jo penso com a nivell econòmic no pot ser que creixem eternament no? Pues, s'ha de decreixer, pues també en aquest model està vist que no... vale... que no va enlloc.

Perquè el dia que el turisme s'acabi, el dia que... jo que sé... Tunissia, Egipte... tots aquests països estiguin millor, el turisme decreixi o hagin altres històries, que passarà amb això? Els veïns hauran marxat, els negocis tancaran perquè la gent no vé i això serà un poble fantasma. Un barri viu és quan hi viu la gent. Avui sortia... clar a Barcelona hi ha molta més moguda... ha de ser un barri per viure no per viure del barri, no? I en aquí em de cabre-hi tots. Una altra cosa... abans a la plaça hi havia el mercat, bueno, de fet, on està l'Arqueològica era l'antic mercat, això era l'antic mercat, clar, era molt gran i es va passar a aquell localillo que hi ha al costat de l'Assaig, allò era l'antic mercat, vale? Que més... allí havia, bueno encara resisteix..., l'únic que resisteix és la cansaladeria, la pastisseria Rabassó...

P. I la bodega no?

R. I la bodega si. La bodega de l'Enric si. I ja està. I a veure, quan se jubilin aquestos o lo que sigui... clar... tot el que comporta clar... tot això comoprta un augment dels lloguers dels locals i una persona que té una xarcuteria que només ven porc, pues bueno, tard o d'hora acabarà així, i si la gent marxa encara més, no? Si parles amb els paradistes del mercat, veuràs el descens de vendes que han tingut i sort que ve gent de fora, d'altres barris, d'aquí, sobretot gent de fora muralla, del voltant, que ve a la plaça a comprar al mercat, però... si parles amb algun paradista que porti temps veuràs com s'han anat reduint les vendes, perquè clar, cada vegada viu menos gent. Abans hi havia hagut una xocolateria des de que jo estic aquí, però tot... hasta el zulo més petit s'ha acabat arreglant per fer quatre d'allò, i això. I el que veus és com hi ha un mono-cultiu, sóc una mica repetitiu amb aquest tema. Només hi ha un negoci que és el bar. I si et fixes amb la resta de locals de la Part Alta, perquè hi ha molts que estan en lloguer i bueno, també va sortir una d'allò del Rovira "es que hi ha molts locals buits i no sé que". Es que clar, on estàn els locals buits? Allà on no es pot ficar terrassa. Allà on es pot posar terrassa hi ha un bar i està ocupat clar. Però, passes pel carrer Major i quants locals buits hi ha? Així. Pels carrerons al voltant del carrer Major? Tots. Es que clar, no et surt a compte ficar res i a mesura que es vaguin jubilant la gent pues... També hi ha el canvi d'hàbits de consum, no? Però, bueno, és un barri que no hi ha res.

P. Molt bé. Algun ultim punt que creguis important d'explicar-me?

R. També és un barri amb moltes necessitats socials i sempre s'amaguen. I s'amaguen perquè com ara vol ser un barri aparador, cada vegada el que s'ha fet és arreglar certs

espais però s'han anat arraconant les problemàtiques, problemàtiques sobretot de gent gran. A la Part Alta hi ha molta gent gran a banda de molta gent jove que perquè està de moda mmm..... si i no? A alguns lloc, a la plaça de la Font està mig buida de gent que hi visqui. Però hi ha molta gent gran que té moltes dificultats, molts pisos que estan caient o són molt antics i tal, que són de renta antiga i bueno, amb moltes necessitats socials. I som un barri que té una especie de centre cívic allí on hi ha el pàrquing aquell, però que no cobreix les necessitats socials. No hi ha un casal de gent gran, no hi ha... no sé. S'esfondra un edifici i ja estàn pensant en fer un altre edifici a més de dir, òstia, espaiem una mica, fem una plaça, no ho sé... I l'altre element així interessant penso jo és el del turisme, no perquè la Part Alta no hagi de ser turística, que ho ha de ser, perquè és el lloc, la Part Alta on hi ha els edificis i tot això... però cap a on estem enfocant aquest turisme no? De sobte t'arriben masses i masses de gent, que fa un tour i se'n va. I la que no se'n va, on es queda? Bueno, la major part del turisme es queda en càmpings, però està proliferant i a la Part Alta n'hi ha 93 de pisos turístics legals més els il·legals que no estan comptabilitzats en teoria. Llavorens, tot l'efecte d'això, no? A la plaça que jo en sàpiga n'hi ha 3 de pisos turístics, que jo sàpiga, eh? Clar, no em sembla malament que i hagi pisos turístics, però si tornem a fer un mono-cultiu de pisos turístics al final... no sé si has vist el que ha passat a Mallorca, a Palma... que ara han prohibit el lloguer turístic dels il·legals i tot això, Bueno allò és un cas... tothom et diu "Tarragona no és Barcelona, no és la Barceloneta, no és Palma, no és..." Bueno no, clar, menos mal. Però fiquem-hi solució abans. Estem veient tots els problemes que està ocasionant a ciutats com Màlaga, Palma, Barcelona... òstia, podem per una vegada aprendre'n i no arribar a aquests extrems. A la Part Alta n'hi ha 93 pisos turístics, això suposa percentualment, ara no me'n recordo el tan per cent, molt més que a Ciutat Vella a Barcelona. Barcelona si que és molt més gran que la Part Alta... si tinguéssim el mateix percentatge de pisos turístics que a la Ciutat Vella, a la Part Alta haurien d'haver-hi 23 i hi ha 93. Per tant, i amb l'efecte que tot això té, encariment del preu de lloguer, si que hagi turistes provoca, no només l'encariment de preus sinó que també es gent que arriba i marxa, no hi ha relacions de veïnatge. La Part Alta en molts aspectes encara manté en certa manera aquest element no? Ens coneixem molts, para lo Bueno y para lo malo, a la mínima fas algo dolent i ja ho sap tot el barri... però, òstia, si això s'incrementa... acabarà marxant, no? Llavorens som com coses que a mi em fan ràbia, fan ràbia perquè... jo acabaré marxant però no sé... jo on visc m'agrada... viure a gust no? I a la plaça a mi m'agradaria que la gent pugues baixar, anar a fer el cafè, anar a fer el vermut, anar a fer

un beure, però que els nens pugin jugar, que puguem anar a comprar el pa, la fruita i no sé i no haver de sortir, no es que no haguem de sortir de muralles però, bueno, poder fer els elements bàsics, que encara hi ha les botigues, encara que és gent gran la que ho porta majoritàriament. I sobretot aquestes masses de gent que venen, marxen, venen, marxen i on només és consum, consum. Jo són el primer en consumir però, si es basa només en aquest model... Jo encara recordo a les nits de la plaça, així sobretot a l'hivern o a la primavera ara així, que hi havia ratpenats. Als ratpenats el soroll no els hi agrada, no? Jo fa un parell d'anys que no veig ratpenats a la plaça, aleshores, no sé si m'ho he inventat o si és una paranoia... però t'ho juro que abans n'hi havia i ara jo no en veig. Per mi és com un indicador, de dir, òstia, mira, passa algo, no? Potser hi ha massa soroll? Massa soroll d'una determinada manera.

P. és curiós si. Moltes gràcies per la teva col·laboració

R. Ja saps, per qualsevol cosa, ja em dius i ho parlem.

Propietari Tabernae _ Txema

P. Bona tarda

R. Bona tarda

P. Sobre els diferents usos de la plaça que ja vam estar comentant, que en penses?

R. Doncs això, aquí tots tenim que conviure, no? Amb el mercat... jo he viscut el mercat, els dissabtes, se va parlar de treure'l i jo vaig ser dels primers que va dir... que no. Que no perquè el mercat estava abans que nosaltres, vull dir, el mercat porta un fotimer d'anys i no té perquè marxar per posar-nos nosaltres, els bars o les terrasses, no, no, primer és el mercat que nosaltres, i a part que nos dona vida. I sobre això dels sorolls i... és difícil, és difícil de conviure i d'arreglar-ho perquè tenim dret tots, tant els veïns tenen dret a descansar com a nosaltres de guanyar-nos la vida en tema de restauració. Penso que la Part Alta té d'anar lligada amb el turisme, oci, restauració i veïns, perquè sinó, no, no, no, no. Vindrien els turistes aquí i que vindrien només a veure pedres? Fa falta el caliu de sentar-te en una terrassa, consumir els productes

d'aquí, de la terra, Bueno, clar, si anem tancant bars si anem posant pedres als bars pues... Tarragona no serà el que estem aconseguint. A altres ciutats com a Granada que vas pels llocs així i fa goig, parlo personalment eh? Vaig a Granada, he estat a Santander, fa poc vaig estar a Santander i el bar, fa cultura, no sé, el bar, sortir al carrer fa cultura. Sempre respectant als veïns, això si, això el primer. Jo sóc el primer, tinc els meus veïns i em venen a les 12 de la nit, "escolta..." si, això si. Jo sempre respectant als veïns. I el problema que té això dels Farts del Soroll... l'Ajuntament té dret a eradicar, hi ha uns punts, hi ha punts, de soroll si que es veritat. Hi ha alguns bars que estan fins a les 5 de la matinada, les 4 i l'Ajuntament ho sap, no fan res, no li tanquen el local. Clar, tot això, els veïns arriben a un moment en que... ho fan més gran i tots els bars tenen culpa. I no, perquè jo igual són les 11 de la nit que ja estic tancant. I és més, aquí, aquí, la Part Alta està morta, a l'hivern està morta. Ara començarà a sobreviure una mica, ara, a l'abril començarà a sobreviure una mica. Però es que Tarragona, tu ets una turista i vens aquí a Tarragona i a les 6 de la tarda no hi ha ningú pel carrer, està, està... tots tenim que conviure, que sempre respectem. El oci a Tarragona té d'estar, la Part Alta sense els bars i sense restaurant, es que no seria res. Es el que t'he dit abans, que vindran a veure aquest monument, que? Falta el caliu, te faries creus els estrangers quan s'assenten aquí, les cares de felicitat que tenen, disfrutant, dient... tota la plaça plena, el caliu. I ja no només és els estrangers, els mateixos... ahir vas entrevistar uns veïns aquí, i ells mateixos t'ho van dir, que ells... i clar que fan falta els bars. El diumenge això feia un goig, diumenge feia un goig aquesta plaça... però goig de veritat i ambient. Però es que tots tenim que conviure, tots tenim que estar... clar, i nosaltres també ajudem als comerços. Que la gent pugui, quan el mercadillo, quan... que la gent puja. Al bar que ve a fer un cafè aquí, pues mira ja aprofito i me'n porto cap a casa... Els casc antics de totes les ciutats és on està l'afluència de bars i de tot, de l'ambient, es que clar... es que no podem... és una cosa... jo tinc amic de Farts del Soroll i li dic "aquesta guerra no la guanyareu" els bars sempre estaran de per vida, vull dir, tenen d'anar a buscar altres coses, la guerra no la guanyaran, perquè els bars sempre estaran aquí. És una guerra que no la guanyareu, lo que si guanyareu a l'igual si tenen que fer 10 concerts sota casa teva doncs faran 1. Això si que guanyaran i ho veig bé perquè jo tinc amics de Farts del Soroll aquí a la Plaça del Rei, que li van fotre 3 dies un concert de heavy metal a les 11 de la nit, home... me poso a la pell d'allí, eh? Un concert de heavy metal a la Plaça del Rei i viu a prop i fot, fot...

P. si... amb tot això dels diferents usos, qui és el beneficiat?

R. Mira, Tarragona. Tarragona perquè mira, et diré una cosa... Nosaltres alguna vegada em fet un concert aquí i no m'he beneficiat. Em fet caliu, però no és allò que dius em fet una gran caixa, no. De gran caixa no. De vegades em portat a gent per animar el bar, no el bar, la plaça, estan fent algo i... jo tinc 4 taules aquí, se m'han sentat tota la tarde aquí amb un, no sé... amb un vi i clar, a mi el concert m'ha costat 300 euros i amb 4 taules no he fet 600 euros, perquè clar... 300 que li dono al que canta, clar jo tinc que treure un benefici, no, no sortim guanyant.

P. I qui surt perjudicat?

R. Em... si ho dius pels veïns, per part nostra mai, perquè nosaltres sempre em fet horaris, fins a molt tard, com a molt tard, a les 10 de la nit. Els concerts nostres eren de tarde, de les 7 de la tarde fins a les 10, o de les 6 de la tarde... els que fem nosaltres aquí a la Plaça del Fòrum, els bars que han fet algun concert a estat fins a molt tard a les 11. Un dia...no, però per Santa Tecla, quan són Festes Majors... però fora de Festes Majors naltros respectem sempre fins a les 10 de la nit i musica d'aquesta... super agradable, no ni heavy metal, ni tambors, no, no. Musica que pots estar al balconet la mar de bé. A qui perjudiques? Potser de tota aquesta plaça, potser pots perjudicar a un que no li agradi, que vulgui estar veient la tele, però si és una mica raonable dirà, dirà "Bueno, a les 10 acabaran", si és una miqueta raonable. Acabaran a les 10, però no és cada dia, Bueno, va, avui... hi ha molta polèmica i interessos.

P. Interessos, perquè cada públic té el seu interès...

R. Molt bé... hi ha interessos i ens han posat a tots al mateix sac. De que tots fem soroll, de que tots ens beneficiem, de que tots molestem, no... i per a qui sigui, hi ha interessos de que volen estar tranquils a casa, se volen carregar els bars, nosaltres hem tingut problemes amb les terrasses i això, és l'Ajuntament. L'Ajuntament té de vindre... i fotre canya al tema terrasses. "Tu tens aquest tros, d'aquí no et passis. Tu tens fins a les 10 i fins a les 10. Tu..." això, anar molt, molt en serio. I deixar treballar, deixar treballar però complint les normatives que té l'Ajuntament que per això estan. Per xemple, jo tinc un problema de terrassa, jo la tinc aquí, no? Si poso una cadira un punt més, una rajola més allà... avui vindrem i t'avisarem, vindrem demà i tindràs una multa, tindràs una multa... ja veuràs com jo demà aquella d'allò no la posaré més allà. Coses així..., l'Ajuntament

té de ser més radical, deixar viure però amb aquests casos ser més durillo, ser més dur. I me poso el primer, eh? Fem una miqueta així, no, me donen així i faig així i sóc el primer. Si me foten una miqueta de canya ja no faré... si me dius així ja no faré... part de la culpa d'això la té l'Ajuntament, part de culpa, eh? Per no... això no és que manen ells, tu tens que... tu tens que dir com vols la ciutat, tu tens que dir "mira d'aquí no et passis". A que si vas sense cinturó et posen multa? Això és el mateix...

P. I en aquest cas, des de el teu punt de vista, com faries per conciliar, per trobar un equilibri entre tot això?

R. Un equilibri? Fumigar els focus que hi ha de sorolls, que són, diré noms, El Cau, els pakistanès que es posen allà fins a les tantes de la nit, i això, perquè es posen xumeguis, xumeguis, i criden i criden. I lo que és el carrer de La Cueva, el Trinquel Vell més la Plaça dels Sedassos, tot allò i clar... tot allò... xiu, xiu, xiu... a les festes no podem fer res perquè les festes és a tota Espanya, a tot el món i a tota..., i tothom, pillà, tothom bevent i tothom fent festa major, perquè són Festes Majors arreu del món. No pots evitar-ho, no pots evitar-ho que són Festes Majors. Mira, la meva germana l'altre dia va discutir, va dir una santa veritat, la meva germana a un d'aquests de Soroll que fan... diu "Francesc", al Paco, Paquito, diu "Jo vaig marxar de la Part Alta" és de la Part Alta, nosaltres som de la Part Alta, per aquestes coses, perquè hi havia soroll, perquè volia descansar, vale? "I vaig marxar a l'Arrabassada. El que no vulgui sorolls que sap el que es trobarà a la Part Alta", que són los recién benidos, ja ho saps que hi haurà soroll. Saps que per Santa Tecla hi haurà timbals, ai, que per Setmana Santa hi haurà timbals, saps que per Santa Tecla hi haurà el xou, ho saps. Ara tu, saps que des de les 8 del matí fins a les 10 de la nit tinc aquí tot ple de clients, ja, ja, ja. Que tinc permís i tinc el meu dret de tindre aquí els clients tot el dia ji, ji, ji, ja, ja, ja i tu te compres el pis aquí, i me dius, "Osti, Txema..." Tia, que tu t'has comprat el pis, tu sabies ja que aquí... a ver, a més de compra-te'l aquí pues... Tu i jo som parella i dius, ostia nena, aquí no nos el comprem que mira lo que hi ha aquí sota, no, no, anem a mirar un altre lloc, aquí millor que no. Clar, però si tu te'l compres i cada dos per tres... tu ja sabies a on venies. És un exemple que tu ja saps on vas, si tu vas a la Part Alta ja ho saps on vens, saps que hi ha Santa Tecla, Sant Magi, els timbals per Setmana Santa, terrasses de bars, clar...

P. Clar... i per trobar un equilibri en totes aquestes queixes?

R. Difícil, difícil, pel tema de que sempre estarem els bars, per vida. Sempre estarem. Jo li vaig dir a un amic “és una guerra perduda”, els bars sempre estarem. Son gent que realment, són 10 persones no més, que potser tenen la raó potser, en el seu cas, perquè viuen al centro, viuen allí i estan fins als collons, és veritat. És això, és això...

President de L'AASS Veïns _ Manel Rovira
--

P. Bon dia

R. Bon dia

P. Volia preguntar-te, clar, és una plaça que té molts usos diferents i alhora amb diferents interessos dels públics, què en penseu de tot això?

R. Bueno... aquí sempre s'ha viscut bé. Fa 40 anys o així, aquí dalt la gent marxava perquè se n'anava a uns barris nous que van començar a créixer aquí a Tarragona, a Sant Pere i Sant Pau, a Sant Salvador... perquè aquí hi havia com a trenta i pico bars de putes, de prostitució, i llavors a la gent no li agradava i marxava. Aquells bars s'han anat tancant i s'ha reconvertit tot en restaurantets amb bars i bueno, i la Part Alta ha crescut o és admirada per tot això. I llavors la gent ha vingut aquí a dalt, s'ha posat de moda. S'han recuperat pisos vells i s'han adequat perquè la gent vol vindre a viure aquí a dalt, perquè ara hi ha pos, és un barri que et dic, que sempre hi ha ambient. És el barri en que l'Ajuntament, sempre els hi dic jo que tenen que mima'l, perquè és on hi ha més visitants, perquè és lo que dèiem abans, un visitant que vé de fora, tan sigui espanyol com sigui d'on sigui, on va és sempre és als cascals històrics i és aquí on se té que fer feina i tot això. Pues la seguretat, neteja, recollida de d'aixos, recollida d'escombreries, etc, etc. Pues, a llavors la Part Alta és això, és una cosa diferent, és un poble dintre d'un poble, d'una ciutat. Aquí ens coneixem tots, ens saludem tots, saps lo que fas i lo que deixes de fer i bueno, tot una miqueta és això.

P. Clar, molts m'expressen això, que no es vol tornar a lo que era abans, clar...

R. Bueno, clar, aquí que ha passat? Ara fa cosa de fa mig any o així se va crear una Plataforma, una sèrie de senyors que tots, la majoria són de la zona del Cau que et deia,

que han tingut i tenen un munt de problemes, perquè l'Ajuntament a la seva època va donar permís d'apertura des de les 11 de la nit hasta les 5 o les 6 de la matinada i clar, allò és un cau, ja ho diu... és un cau baralles i de tot això. I llavors aquella gent sí que tenen molt de soroll, més a l'estiu que a l'hivern perquè estan al carrer molta gent, i tenen molts problemes de seguretat, problemes de drogues, ... i tot això, s'ha extrapolat a la Part Alta i tota la Part Alta se pensen que som igual, no. S'ha extrapolat i aquí no n'hi ha de soroll. Llavors clar, aquests senyors han anat fent declaracions, han anat a l'Ajuntament perquè volen que prohibeixin molts actes, de la Setmana Santa també, no tocar els timbals, que no surtin els passos a assajar els dissabtes, 4 dissabtes a l'any, ara per l'època. I després per les Festes Majors, com tot està focalitzat aquí a dalt, ells volen que es vaguin desviant coses per fora, quan tothom puja aquí a dalt, sempre, perquè la majoria dels actes es fan aquí a dalt. I estic lluitant perquè això no marxi, jo sóc de l'altra banda, l'altre dia fa poc vaig fer una roda de premsa, una mica famós i tot això. I l'Ajuntament té que fer de mediador i posar una miqueta de... les coses al seu puesto. I sempre lluitant... jo sempre els dic que se tregui algo, però no tenim que fixa'ns amb aquesta gent perquè ells diguin que s'ha de treure, no això no. La Part Alta està viva i ara se la volen carregar en dos dies per quatre païos que pressionen

P. Quin paper ha de tenir l'Ajuntament?

R. De mediador, clar. És ell el que organitza les festes, és ell el que ens diu totes les coses i és ell el que d'això. Sapiguent lo que representa la Part Alta per Tarragona, això no ho tenen que perdre de vista, oh, és així. L'Ajuntament té de regular lo que hi ha a la via pública, les terrasses, i fer complir els horaris, eh? Això sí, cal fer complir la normativa, tant per la mida de les terrasses com de l'horari que han de fer. Però per la resta, és que ho volen tancar tot! Ara no deixen ni assajar les bandes de Setmana Santa... Què volen? Que fem la processó al polígon Francolí? I amb els actes de Santa Tecla igual... per deu dies a l'any que duren les festes!

P. Us sentiu oblidats com a Associació de veïns?

R. I tant! Abans hi havia el regidor de barri però ara és com si no existissim

P. Moltes gràcies per tot,

R. Estic per aquí sempre jo, si necessites algo.

P. Bon dia. Tenint en compte els diferents usos que s'en fan de la plaça, que em pots dir?

R. Si, és un àmbit així turístic, que no sé com dir-t'ho. Jo com a paradista crec que hi ha massa terrasses però crec que podem conviure tots molt bé. També és molt xulo per al turisme, perquè dóna molta vida, per aquí passa molta gent de turisme i se mos queden tots mirant i les antiguitats estes. A veure, se pot conviure amb tot, jo veig que està... se pot conviure, mentre no s'embruti i no es facin malbé les restes romanes pues, crec que podem conviure tots. Però l'ajuntament abusa molt de nosaltres, l'any 2012 ja ens va pujar les taxes un cent per cent, aquí paguem el doble que al de Bonavista, a l'estiu si que es fan més vendes, un trenta per cent són als turistes. Però estem molt contents, sobretot quan van aconseguir continuar montant els dimecres saps?, i els veïns també, claro després de molt lluitar ens van escoltar, lo que estem a la mateixa, que em de buscar més parades que sinó no es prou sostenible de la manera que està però que ho intentaran arreglar diuen.

P. Qui creus que en surt beneficiat?

R. Jo crec que l'Ajuntament no? Perquè claro, el problema es que paguem tots molt, saps? I l'Ajuntament no mos té molt de, d'alguna manera de respecte, perquè clar, mos estan axuxant molt en que ho netegem tot molt bé.

P. I qui en surt afectat?

R. També veig que aquí també es queixen els veïns, tenen molt de soroll per les nits i jo que sé, és molt complicat viure, conviure tanta gent, saps el que vull dir? els veïns, jo trobo que els veïns més que... però claro, això s'ha de veure, està tot a la vida també, a veure no... ja conviuen, a veure, hi ha veïns que es queixen i hi ha veïns que ja ho saben, que conviuen molt bé.

P. Com faries per conciliar, per trobar un equilibri entre els diferents usos tenint en compte els interessos de totes les persones?

R. Home, és molt difícil. Però jo crec que... tenim de tindre tots una mica de paciència, perquè per conviure tanta gent, veïns, bars i paradistes pues paciència. Com la aconseguim? És molt difícil això. Perquè a veure, nosaltres matinem, los bars fan tard i

llavors clar, per la nit hi ha moltes poquetes hores per als veïns, i jo també ho comprenc això. Però jo que sé, paciència tots, no sé. A naltros nos han fet parar més tard, naltros que paravem a les 5 i ara hasta les 6 no podem montar. I als bars suposo que també els han fet plegar abans, això ho marca l'Ajuntament. Mai no nos han cridat mai per fer algun tipus d'acord amb això, no. Són ells els que manen, saps.

P. Moltes gràcies.

R. A tú

Propietària bar "La Fresca del Fòrum" _Neus

P. Bon dia.

R. Bon dia.

P. Que em pots dir de la plaça?

R. Com pots veure tranquil·litat i bon ambient. Acostuma a ser un barri tranquil, sense problemes. Hi ha fets puntuals però bueno.

P. Aquesta plaça té diferents usos, es fan moltes activitats diferents i en diferents moments del dia, qui en surt beneficiat?

R. En principi tots, tots. Tant lo que es la zona de restauració per l'afluència de públic, que no és gaire massiva, només a l'estiu. L'hivern és totalment nul·la, tant en turisme com en visitants com en activitat veïnal i després bueno, per Tarragona en si, per les visites que rep i pel patrimoni que tenim.

P. L'Ajuntament quin paper té aquí?

R. Últimament amb tot el que està passant està sortint bastant perjudicat, perquè moltes de les coses que passen són culpa de que l'Administració no actua com ha d'actuar. Llavors és el que passa, tenim uns caràcters que doncs bueno, et donen una mica i n'agafes el doble i clar, si no s'actua i no, sembla que si no ens sancionen, no estem d'acord. No, les coses... no ens posem al nostre lloc.

P. Així qui surt afectat?

R. Tothom, tothom. Tant l'Administració per mala gestió com el veïnatge per discrepàncies i baralles. Fins ara hi havia una tranquil·litat i una pau que ara se'ns ha vist alterada. S'ha vist alterada perquè hi ha gent que es queixa de sorolls i de coses que relativament són certes, però que penso que estan mal enfocades. Vull dir... no han d'anar veïns contra veïns, sinó pel perquè succeeix tot això, quan no s'apliquen realment les mesures preventives que s'han d'aplicar, penso que és així.

P. Així, com faries per conciliar els diferents interessos?

R. Es tan fàcil com mantenir una coherència entre totes les parts implicades. Reunions, aclarir qui és el que ha de posar ordre i el que s'ha de respectar i que això es mantingui. És tan fàcil com això. De moment s'ha fet un pas, però només s'han escoltat a la part que es queixa, d'alguna manera se li ha fet de seguida cas, mmm... no s'ha fet una valoració per l'altra banda i d'aquí venen les discrepàncies. Llavors doncs, l'Administració en principi està fent una sèrie d'aplicacions que no agraden a ningú tampoc i aquí els veïns s'estan barallant entre ells. Per això, és reunir i veure quines són les queixes realment i cap on van adreçades. I si te les mires al fons, totes van adreçades a que l'Administració no aplica la normativa que s'ha d'aplicar. Aleshores tothom s'ho salta a la torera i aquí ve els enfrontaments entre tots. No cal prohibir, no cal prohibir, treure, no... és aplicar normatives, de vigilància, de que hi hagi guàrdia urbana, de que l'Ajuntament faci complir les mesures d'utilització de terrasses, d'horaris, de decibelis de musica, em... ser una mica coherents en aquest aspecte. I no cal organitzar tres concerts en un mateix dia en tres places que estan lindant, no, és poden fer en dies alternatius perquè tothom té dret a descansar i això és una cosa que no es pot treure ningú. Però és una miqueta de normativa no, de normativa, aquesta ha de ser la base, penso.

P. Moltes gràcies per la teva col·laboració.

R. Res

P. Bon dia.

R. Bon dia.

P. M'interessaria saber quina percepció tens de la plaça?

R. Vida, desordre, mmm... i animació, no?

P. Saps que a la plaça tenen lloc diferents usos, que em pots dir d'això?

R. Si, si fan moltes coses, per als veïns i això ens està molt bé, per a tots, ens va bé. Va bé suposo per l'economia en general, no? Es que clar, com més usos se li faci a una cosa... és allò del “time changing”, no? Si una cosa la pots fer servir per a coses diferents, pues molt millor que fer-les servir per una. Tots sortim beneficiats, clar que si.

P. I hauria algu perjudicat?

R. Jo crec que no. Bueno si, els que tenen la pell molt fina, que es queixen i això, suposo que si. Però no hi veig la raó, no hi veig la raó. Perquè suposo que el llindar de percepció no és el mateix en uns que amb els altres, jo visc aquí i no me molesta res. No? Al revés, a mi m'agrada, m'agrada viure a un lloc viu, no sé que. Però Bueno, suposo que tenen la seva raó, eh?

P. Com faries per conciliar, per trobar un equilibri?

R. Si ho sàpigues ja ho hagués fet (riu). Jo crec que tots arriben tard, no? Arriben tard els del soroll perquè fa 20 anys ja ho haguessin tingut de fer, no? Clar, els que tenen el bar que tenen que dir... no? Si s'estan jugant diners, es que és tot molt complicat, no? Llavors... no hi ha solució, eh? Es que jo veig als dos lícits saps?, vull dir a les dues posicions les veig licites, tothom es queixa de lo seu.

P. I l'Ajuntament quin paper hi juga?

R. Aquests no han arribat 20 anys tard, aquests han arribat 50 anys tard. Clar, es que... ara ja no els hi dóna temps, tenen uns drets adquirits i no els hi canviaran, més que res perquè el comerciant s'hi juga els quartos i l'altre a veure, ara si, el que no porta aquí 50

anys ja sap que, ja sap on se posa vull dir...? no crec que ningú hagi vingut a viure aquí sense saber el que hi ha... (riu) jo com aquí vaig néixer no vaig poder escollir.

P. Moltes gràcies, m'has servit de gran ajuda.

R. De res.

Propietari bodega _ Enric Romeu

P. Bon dia

R. Bon dia

P. Que hem pots dir de la plaça, tenint en compte l'ús que s'en fa de l'espai, terrasses, mercat...

R. Ufff... és una manera en que tots ens guanyem la vida i això és un bé pel barri, ni més ni menos, perquè en aquesta plaça fa 10 anys enrere, 7 anys enrere, un dissabte a la tarda tú no haguessis passat, un dissabte d'hivern a les 7 de la tarda tu no ets capaç de transpassar aquesta plaça, ni d'arribar a la catedral.

P. I això?

R. Exacte, exacte. Perquè la gent que hi havia aquí no feien mal a ningú, no feien res dolent però la Part Alta era "territorio comanche". Només hi havia, no t'ho diré però ja ho escriuràs tu, eh? Lo que hi havia, ja està. Perquè algu més t'ho ha pogut dir. Que més?

P. Clar, m'expliques que hi ha hagut una transformació de l'espai, tal com hem comentat, però ha estat de millora creus? qui en surt beneficiat en tot això?

R. La ciutat, la població de Tarragona és el que surt beneficiat, que té un espai-lleure, per a passar-s'ho..., per prendre una copa tranquil·lament en un espai relaxat i bé, jo crec que és el qui guanya. El restaurador pues clar que hi guanya, però estan donant un servei i punto.

P. I qui surt perjudicat?

R. Perjudicat? Mmm... entre cometes algun vei, però que aquest mateix vei és el que fa us d'aquestes instal·lacions quan li convé. Llavorens, com a tots som, volem la festa però a casa dels demès, a casa nostra no. Llavorens tens gent que es queixa ara quan, ara perquè té, per dir algo, algun carret de nen, vale? I per transpassar aquest carrer és difícil, però que fa... 4 anys enrere, no tenia el nen i venia a prendre les copes aquí, vale? O sigui que... depèn de la situació de cadascú mmm... va com va això, no? O sigui, és difícil... Más.

P. Quin paper té l'Ajuntament en tot això?

R. Difícil, un paper difícil perquè ha d'aconcentrar al veïnat i ha d'aconcentrar a la gent que per sistema necessiten els negocis, eh? I que han de seguir treballant, i que aporten un diner perquè la ciutat segueixi treballant, ni más ni menos. O sigui, tota aquesta gent que hi ha aquí, paga uns diners per tindre les terrasses, paga uns diners per tindre un local obert, paga uns diners per tenir una sèrie de coses. Si el veïnat vol, entre cometes, si, part del veïnat o molt del veïnat digués que hem de tornar enrere pues hauríem de tornar a que el carrer Major hi havia dos persones a cada costat del carrer Cuirateries, eh? Que quan pujava la gent i es trobava dos a cada costat, donava la volta i s'en tornava cap avall (riu). M'entens? I podem tornar una altra vegada enrere, mmm... una mica de sacrifici perquè aquesta gent que, no sé, es que no sé, es que és complicat, és complicat perquè no tothom se queixa però, aquesta gent que ara té canalla petita per dir algu, que els bars els hi fan nosa, pues a la millor quan el seu nen plorava a les 3 del demati... potser feia nosa al vei de dalt. Aquí lo que s'ha de fer és respectar, respectar les normatives i fer-les respectar, i cadascú que la respecti.

P. Per tant, com conciliaries els diferents interessos de la gent que està involucrada?

R. Marcant. Marcant les normes que siguin i fer-les complir, les que siguin! Jo no entraré en que siguin unes més bé... Marcar les normes que siguin i que tothom les compleixi. Perquè ara amb això... amb les ultimes plataformes que hi ha aquí, pues és una minoria que resta una majoria, perquè les plataformes aquestes estàn molt bé, tenen tota la raó del món de fer complir, però són gent, molts d'ells, que no han viscut l'altra cara de la moneda, que aquí no pujava ningú i que el que t'he dit abans, la part alta era territorio comanche. Llavorens... que volem allò? Pues, vamos a ello. I després seran els primers que diran que falta vigilància, que la policia no puja, que quan truquen no sé que..., que hi ha aldarulls al carrer, que... perquè jo ho he vist eh? A mi no m'ho han

d'explicar, perquè jo porto 27 anys aquí, no? Jo he vist aquí al mercat empaitant-se amb una navalla a les mans, eh? Jo ho he vist eh? Vale? Corrent entre les parades, eh? Claro, que volem això? Pues no. Que dóna la nit? Que dóna la nit de... ui com parlo, eh? Que dóna la nit de les terrasses i tot això? Claro, a les 12 de la nit tothom vol dormir però quan aquesta gent que a les 12, o un dia puja a la 1 o a les 2 i troba gent pel carrer, tindria que pensar que aquesta gent és... mmm... que ha estat aquí dalt i que se sent acompanyat i no puja sol. I en canvi això no ho veuen, només veuen que... jo m'en vull anar a dormir ara, i com que m'en vull anar a dormir... todo fuera. I hi ha una sèrie de coses i no te dic la Setmana Santa, hi ha un munt de coses aquí dalt i la Santa Tecla, Sant Magí... pues s'ha de seguir i parlant d'aquesta gent que es queixa, eh? Quan vas a algun puesto has de saber on vas i si no t'agrada, o no hi vas o t'en vas. No sé, es que, es que, és de calaix, o sigui... que vols dir, que els que viuen al carrer Reial, que han de fer els del carrer Reial? Que no passin els trens i no pitin? Perquè piten perquè hi ha un pas a nivell i piten cada vegada que passa un tren, que passa, que no, no han de pitar mmm... (riu) mmm... no, cada vegada que passa un tren, aquí, la festa se fa i s'ha de seguir fent.

P. Així per trobar un equilibri seria amb normativa?

R. Amb normativa, la que marquin! La que marquin, no sé ni estic capacitat per marcar-la. Però complir la normativa, la que hi hagi. Marcar uns horaris i bueno, igual que el restaurador aplica uns horaris durant tot l'any, les Festes Majors s'apliquen durant una setmana i aquí, a jodernos todos. El meu cunyat vivia a la Plaça del Rei i s'en va anar a Torreforta, perquè? Perquè s'en va cansar de la Plaça del Rei, bueno, bé, va agafar i va marxar. I llavors la restauració és això, ells durant tota la setmana o durant tot el temps s'han d'amoldar a uns horaris i a unes normatives, torno a dir, les que siguin, que jo no sóc qui, i quan vé la festa vé la festa, i un dia se jode uno y otro dia se jode otro i ja està. Tothom vol la festa i fora de casa seva, tothom vol això, fiesta i quan acaba la verbena m'en vaig a casa meva, eh i jo m'en vaig a dormir i quan m'en vaig a dormir jo no vull a ningú davall que faci gresca, eh? (riu)

P. Moltes gràcies per la teva col·laboració.

R. A tú.

P. Bon dia

R. Bon dia

P. Que hem pots dir sobre la plaça?

R. No se que vols que et digui, el que veiem cada dia. És lo que hi ha. Primer de tot, trobo que el mercat no tindria d'anar ubicat aquí, sinó que tindria que anar al carrer Merceria, això si que la meva opinió, perquè aquí queda com a molt atapeït i bueno i ... no ho veig gaire coherent perquè després això també està ocupat per terrasses i mercat... La meva opinió és que tindria que anar al carrer Merceria que és tot llarg, totes les paradetes allà, vull dir, jo a partir d'això...

P. I sobre els diferents usos que s'en fa?

R. Són molts els usos que s'en fan, això és bo per a tothom, tothom, pels turistes, per la gent de Tarragona i la gent que tenim negoci. Tothom surt beneficiat.

P. I qui surt perjudicat?

R. Qui surt perjudicat? Ningú. Si ho dius per aquells dels farts del soroll, ja t'ho dic jo, no. Perque qualsevol ciutat d'Europa, qualsevol ciutat d'Europa, qualsevol ciutat d'Espanya, lo que és el casc antic, t'en vas a Venecia, t'en vas a Milà, t'en vas a qualsevol ciutat, a qualsevol del món i lo que és el casc antic està més, però molt més saturat de terrasses que aquí. Però molt més. I la gent viuen allà també. I la gent viuen, vull dir, que... (riu) és una cosa que no... per això et dic... perjudicat? Jo crec que ningú, jo crec que ningú.

P. I quin paper hi té aquí l'Ajuntament?

R. L'Ajuntament molt malament, ja t'ho dic, molt malament. Molt malament, només ha escoltat a la plataforma aquesta de farts del soroll, per 4 que hi ha només a escoltat a aquests i no ha pres en consideració res més. Vull dir, jo estic aquí fent uns horaris, per exemple, vale, fins a tal hora... que a les terrasses i tal no hagi tan soroll, pues vale, però només a optat per la via de shh! A saco, de no donar més llicències i bueno, lo que volen es que hi hagi altre cop gitanos, com ara ja hi ha per aquí, gitanos, moros, traficant amb droga, bueno... i aquest tipus de coses. Si no hi ha negocis, els turistes no

vindran, si no hi ha negocis no vindran, perquè això quedarà mort. I qui vindrà? Pues bueno, pues aquests traficants de drogues que n'hi ha molts, que encara n'hi ha per aquí dalt i els pobres que estan per aquí tot el dia demanant, començaran a córrer els bulos de que encaren als turistes i això és el que farà l'Ajuntament si continuen amb aquesta actitud. Vull dir que és lo que... és lo que jo crec (riu). És lo que jo crec, vull dir que és així de simple i llano, perquè si tu vens, si tu vens un dia... a més a més vaig fent varies cartes sobre aquest tema, a la plataforma... si diferents cartes, a l'Ajuntament també i a la Begonya Florià... si tu vens qualsevol dia, no sé on vius, però vens qualsevol dia de novembre, de desembre, a les 7 de la tarda, tota la part aquesta d'aquí dalt fa por, por, no hi ha res, perquè no hi ha comerç, no hi ha botigues, la il·luminació és molt baixa. No hi ha res, vull dir... els edificis que es cauen... molts edificis estan... comencen a deteriorar-se, clar qui vols que hi hagi? Pues ningú. Estan fent el follón només per 4 dies, si tu vens qualsevol dia de novembre i ja et dic, es que està... totalment buits els carrers. No hi ha ningú. I clar, cada vegada aniran més tancant negocis, si continuen amb aquesta actitud, perquè lo que et dic, perquè clar... els operadors de turisme si aquí comencen a haver-hi problemes i robos i coses d'aquestes, seran els primers que els hi diguin que no vinguin, vull dir. Es que va en contra de la globalització, jo que vols que et digui, va en contra la globalització que és la gent ara els hi agrada sortir, els hi agrada visitar món i no es pot anar contra això. I no poden anar contra que facin 4 pisos turístics, no poden anar... no... perquè vas al Born a Barcelona, vas a Venècia, vas a ... a tot arreu, i aquí per 4, si són 4... vas al carrer Major i no hi ha ni parades, saps? La meva opinió és aquesta.

P. Amb tot això, com faries per conciliar, per trobar un equilibri entre els diferents interessos?

R. A veure... donant més subvencions aquí que no n'hi ha, vale? Donar. L'ajuntament primer que tindria que fer és donar més subvencions per arreglar tots aquests edificis. Es que no et dona. Vull dir... van fer un pla de la Part Alta que no s'ha donat a terme, quan a Barcelona tu vas al Casc Antic a totes les ciutats i l'Ajuntament dona subvencions. Què vol dir això? Que si donessin subvencions els edificis s'arreglarien i que hi hauria més moviment. Conciliació... a veure, la gent que vulgui viure aquí, té de saber lo que és. Com els que viuen a la Diagonal de Barcelona, tu ves a viure al carrer Muntaner de Barcelona... que ja ho vaig dir jo... tu ves a viure a la Diagonal. Allà si que és continuu el soroll de cotxes, pim, pim, i al dematí, el camió de les basures a les 7 del dematí. Si

no volen aquest ambient, no volen soroll, és fàcil, te'n vas a viure a fora, te'n vas a viure a la muntanya que no tindran soroll. Si tenen que viure aquí, tenen que estar conscienciats de que aquí és una zona turística. Ara, amb això que et deia, vale, ficar un horari a la nit màxim de..., la guardia urbana que vingui a controlar perquè si hi ha colles, que n'hi ha algunes vegades, colles que comencen a cridar i a fer soroll... això és cosa de la guardia urbana, que tindria que tenir més control. Aquí no venen, i aquí al darrere i a moltes vegades que hi ha tràfic de drogues, que jo ho he vist, i per aquí, eh? I a la guardia urbana no la veig mai, eh? El que tindria que fer és vindre la guardia urbana i si veuen que a una terrassa hi ha follón o hi ha...a les 3 de la matinada..., escolta, vale, és la única manera que es pot conciliar, vull dir, és que no hi ha més. Els horaris ja estan...

P. I per la gent que es queixa?

R. Pues, aquests que es queixen... es lo que et dic... més control per part de la guardia urbana, que vinguin aquí i als qui ens fan realment soroll o són locals problemàtics posar-los-hi ordre. Amb això guanyaríem, pues bueno, que molts locals que hi ha a lo millor... que hi ha més soroll del compte, doncs ja reduirien. L'altra, que vols que et digui? Treure terrasses? Això no, això és absurd. Si demanen treure terrasses és lo més absurd que hi ha perquè no vindran turistes, i si no venen turistes perdràn la gent de Tarragona, perdràn l'Ajuntament perquè no cobrarà i... perdrà tothom. Vull dir, jo crec que la conciliació, l'horari el té de marcar l'Ajuntament i la conciliació més que res és que hi hagi més control de la policia, no hi ha més, és que no hi ha més. Si es que, ja t'ho he dit, és que hi ha llocs a qualsevol ciutat... a Sevilla... te'n vas a qualsevol puesto i hi ha moltes més terrasses que aquí, però moltes més i m'imagino que viuen veïns, m'imagino que viuen veïns allà no? No és allà que estan allà al casc antic i no hi viu ningú. O te'n vas a Londres, o te'n vas a Paris o a qualsevol puesto, lo que són els cascots antics és que... no pots treure això. Per això, més control policial? Si. Però donar més llibertat també del tema de negoci, perquè estan maxacant molt i no... reducció de terrasses ja te dic que no... no ho veig, no ho veig... conciliació? Qui no ho vulgui... fuera! Més clara no ho puc dir.

P. Moltes gràcies

P. Hola, bona tarda

R. Bona tarda

P. Us volia preguntar sobre la plaça, que em podeu dir sobre els diferents usos que se'n fa? Les terrasses, el mercat, els bars, els restaurants...

R. Aquí l'important és el veïnat, perquè si tanquen tot això que anomenes, el veïnat se'n va al Serrallo. El que dóna vida a aquesta zona és el veïnat, els bars, els restaurants i tot el que hi ha. Si no la gent se'n va al Serrallo. Tots naltros fem un gasto i et beneficies tu que tens un comerç i ja està. És una roda, és una roda. Aquest senyor, sinó hi hagués el veïnat i aquest ambient, ja no hi seria sentat aquí, no? Perquè dóna vida. Et diré una cosa, nena, hi ha hagut 4 tontos i tontes, ho diré així mateix, que no volen siroll, jo tinc 80 anys i he sigut pescador, 50 anys a la mar, aquest senyor és d'aquí, tots som d'aquí, i un dels que ha mogut això de siroll no en volem, l'any passat o l'altre cantava aquí, a esta paret...

P. Qui creieu que surt afectat?

R. Que jo sapigui ningú, ningú. Aquí, aquest senyor que m'ha embolicat que hi ha soroll aquí, siroll no n'hi ha cap. Tens a Santa Tecla, els castells, tot això de l'àliga... tot això és normal d'aquí dalt, és normalíssim de tota una vida. I aquest senyor ara no viu aquí, i fot tot aquest merder, perdó per la paraula. Al teu poble per la festa major no fan siroll? Escolta, los d'aquí, los que molesten són a la catedral, aquells bars que hi ha, que són les 3 i les 4 i encara fan soroll, però no són festes majors. La Festa Major agrada a tothom, lo que no agrada que per guanyar los cafetesos o els bars estiguin hasta les 4 del mati. hasta les 2 del mati uns dies normals, vale, però per festa major que estiguin hasta les 5 del mati, és agradable, nos agrada. La culpa és de l'Ajuntament, que punyetes!

P. Com faríeu per conciliar-ho?

R. No hi ha solució, és impossible nena, ja te dic jo que és impossible. Un dels que es queixa no viu aquí i tocava l'orquestra en aqueta paret d'aquí.

P. Què em podeu dir de la plaça?

R. Si vols la meva opinió en aquesta plaça, quan van començar que van dir que farien obres fa, no sé si havies nascut tu, aquesta plaça dien “que no ens la toquin, que no ens la toquin”. Com t’ho explicaré? ... Això era un forat, aquí bueno, passàvem banda i banda, era una plaça anònima hi havia un bar aquí, un bar allà, escolta, una fruiteria, era una plaça molt normal, a ver si m’entens. Però no tenia gaire vida i quan van dir que farien obres ens vam esgarriar i després vam veure que això va millorar, va millorar completament, és diferent... és que ara és una plaça acollidora, una plaça bonica. Lo dels sorolls jo dic una cosa, el dia que fem berbena i que fan berbena aquí jo lo que... a mi no em molesta, mira... hi ha dies que no sento el soroll i me puc dormir i hi ha dies que hi ha soroll i m’adormo, mira, escolta això no té res a veure... La gent, són tonteries això. L’únic que a vegades estas aquí fent sopar per les festes de Festa Major i tot això, ai de la festa nostra i tot això i bueno, pues, i que no pots ni parlar, l’únic que es podria fer és que si la festa es fa pels que estan aquí a la plaça, posar la música forta però d’una manera que es pugui parlar i ja està... res més, però quitar les festes? No, no. No es pot quitar, mira, quan passen les bandes, o passaven, perquè ara els hi ha prohibit, les 5 o 6 setmanes abans de Setmana Santa passa el Sant Sepulcre, patapum, patapum, però escolta, jo estic fent el que sigui i surto a veure-ho. Escolta, i si un no està fent la siesta es perquè no està dormint, es que aquella és una hora que no molesta a ningú eh? A mi, no sé com dir-t’ho, a mi, no sé, potser no m’he fet gran jo, però m’agraden aquestes coses, no sé, te dona vida. I després, la joventut, la majoria de joventut, aquestes festes que s’acaben, potser massa tard, és igual, ja hi són i els altres l’endemà podem anar a fer la migdiada o podem aixecar-nos a l’hora que vulguem. Eh? És així. I que volen? Si la resta de l’hivern aquí és una miqueta morta Tarragona, pues dona una mica de vida. I la vida a la Part Alta, eh? Que lo que volen és ofegar-ho tot, tot ho volen ofegar! N’hi ha un que toca a una orquestra i a cantat aquí, i de nit i de dia, de tot i no hi viu aquí, eh? I és un dels que fa siroll, eh? Ja saps qui te vull dir, no? Això no hi ha dret. Després hi ha una altra cosa, tinc una veïna que va comprar el pis i va posar vidre d’aquest més doble, com se diu... vidre d’això... i ja pot passar una bomba atòmica per aquí baix, no te n’enteres. No te n’enteres, eh? I jo no ni tinc d’aire acondicionat, però molts que avui

tenen aire acondicionat, si tant, per un dia o dos... agafes tanques allò, el vidre, doble vidre i l'aire acondicionat. I deix viure, viu i deix viure. Perquè quan se n'anem allà, allà on tots se n'anem ja no en sentirem de siroll eh? Ja no en sentirem de siroll allà, ni cantarem, ni ballarem, ni d'això. Escolti, això és el que penso jo, eh?

P. I quin paper té l'Ajuntament amb tot això?

R. Oh! Aquell ha d'escoltar a uns i als altres. Però com que han recollit 1300 firmes i ells mateixos han confessat que clar, si aquí que som 2000 persones, pues clar que són de fora, que els hi fan companyia, que els hi fan costat. Bueno, aquestes 1300 firmes haurien de constatar de que fossin d'aquí del barri i no de fora, que sigui amiga teva i dir "escolta firma'm això". Ho entens? Que et diguin "jo te faig costat" no, no... no ho trobo bé, escolti'm, no ho trobo bé, eh? Jo no tinc cap negoci ni amb els bars ni amb això però veig que el dia que hi ha una festa aquí a dalt, això aquests bars s'omplen, aquelles botigues de records venen, a la cansaladeria aquella entren més gent, hi ha més vida, hi ha més vida i que volen? Treure això? Hasta la baixada de l'àliga, que van dir que els que toquen la musica fessin menys soroll. Vostè ha vist mai la baixada de l'àliga? L'has vist mai?

P. Si, si.

R. Pues jo sóc al primer pis d'aquí del mig, d'aquí davall de Cal Colderet, doncs, escolta, doncs allò és una bogeria, com pots dir que la musica pari? Que algun dia potser passarà una desgràcia? Potser si, però Bueno, també pot passar per la carretera, no sé com dir-li, eh? Però allò no es pot evitar, no es pot quitar. Una cosa que no es fa a cap més puesto, eh? I que volen que facin? Que va dir el d'aixos, el Manel Rovira, la processó de Setmana Santa la farem al poligon Francolí i que allí no molestarà a ningú. Volen que quan entrin al Portal de Sant Antoni els timbals... aquí a la Part Alta que tothom està despert a la processó, que toquin fluixet. Per favor! On hem arribat?

P. Com faríeu per trobar un equilibri?

R. No, és difícil. Aquí hi ha una cosa... un dels que es queixa viu a la Plaça dels Sedassos però a allò que li diuen "El cau", que li deien "La cueva" abans, allí dins no se sent perquè esta insonoritzat, però quan surten a fora, a l'hora que sigui, jo he passat, em passat amb lo meu home, i a fora fot una juergada, pues bueno... a l'hora que sigui, pues llavors lo que ha d'anar la guardia urbana és a aquesta hora, quan han passat de les 10 i

de les 12 i quan los vegin allí que foten juerga pues dir “senyors, aquí s’ha acabat la juerga” i ja està... però no, no ho matis tot. No es pot matar tot. Que ho entens? I d’això, i la musica que dic jo, que a vegades no pot ser és que des de la Plaça del Rei a la Rambla se senti la musica, la cançó que estan cantant. Bueno pues, els de la Plaça del Rei i els que estiguin aquí... ja en tenen prou per sentir la musica. No cal que fotis, que a vegades estem aquí sopant i no podem ni parlar. Jo no en trobo cap de solució, no n’hi ha. La solució es que baixa una mica els microfonos i ja està... a viure, a viure que són 4 dies i escolta... si tot el gener no fem res, si tot el febrer no fem res aquí, pues no sé... Mira, un dia mateix, dic “que és això?” una xaranga, escolta’m, una juergada i portaven com si fos un pas de Setmana Santa un sofà amb una parella dalt, bueno, i tots vestits amb la mateixa samarreta, era una despedida de solter, bueno pues, a mi aquella xaranga a mi em va agradar sencillament, on vols que ho facin això? No té la mateixa gràcia a la Rambla o a un altre puesto.

Annex 4. Imatges del passat de la Plaça del Fòrum

